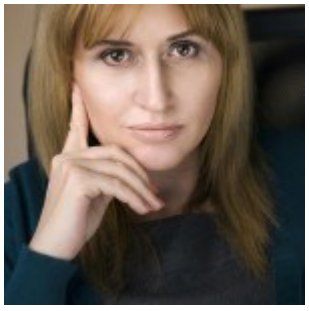
Salariile din sectorul privat au crescut în medie cu 4,1% în 2014, potrivit studiului salarial şi de beneficii PayWell Romania 2014 realizat de PwC

Creşterea medie a salariilor din sectorul privat a fost de 4,1% în 2014, potrivit ediţiei din acest an a studiului salarial şi de beneficii PayWell Romania, nivel similar celui de anul trecut (4,6%).

“Cu toate că salariul minim la nivel naţional a fost majorat de două ori în cursul unui an, creşterile salariale total efectuate de către companii au fost destul de modeste în 2014. Pe de altă parte, tendința de scădere a ratei inflației a redus presiunile salariale” a spus Mihaela Mitroi, Liderul Departamentului de Consultanţă Fiscală şi Juridică din România.

Cea mai mare creştere salarială în 2014 a fost înregistrată în sectorul IT&C (7%), în timp ce cele mai modeste creşteri au fost raportate în sectorul bancar şi de retail (ambele 3,2%).

Dintre companiile participante la studiu, 86% au majorat deja sau plănuiesc să majoreze salariile în 2014, în timp ce 14% fie nu intenţionează să facă acest lucru, fie nu au luat încă o decizie până la momentul realizării acestui studiu (n.r.: iulie 2014).

“Având în vedere că redresarea economică la nivel european este încă fragilă, iar contextul geopolitic regional este

foarte nesigur, companiile vor da dovadă de precauţie şi vor monitoriza mai îndeaproape costurile în anii următori. Pentru 2015, 54% dintre companiile participante la studiul PayWell Romania au bugetat o creştere salarială medie tot de aproximativ 4%, similar cu cea bugetata pentru acest an" a adăugat Mihaela Mitroi.

În ceea ce priveşte beneficiile extra-salariale, studiul PayWell arată că jumătate dintre companiile din România oferă bonusuri fixe tuturor angajaţilor, legate de sărbătorile de iarnă, Paște sau vacanţa de vară. Aceste bonusuri sunt oferite sub forma unor sume fixe şi pot ajunge la 2.250 RON pe an.

Bonusul de performanţă este un stimulent frecvent utilizat, fiind oferit de majoritatea companiilor participante la studiul PayWell Romania 2014. Nivelul planificat al bonusurilor de performanţă ajunge la până la 30% din salariul anual, cele mai mari bonusuri fiind alocate pentru managementul superior.

Studiul PayWell România 2014 arată tendinţa de scădere a tuturor tipurilor de beneficii extra salariale în ultimii ani – beneficii sociale (tichete de masa, transport), beneficii de asigurări (asigurare de viaţă, medicale, scheme de pensii private), beneficiile de statut (maşină de serviciu, telefon), sau beneficii legate de stilul de viaţă al angajaţilor (activităţi sportive şi recreative, asistenţă pentru copii angajaţilor).

Venitul fix (reprezentat de salariul de baza si bonusurile fixe) reprezintă acum 92% din totalul pachetului total de remunerare (în comparaţie cu doar 69% în 2008), în timp ce bonusurile de performanţă au scăzut la 5% din totalul remuneraţiei, iar beneficiile extra-salariale la 3%.

“Obiectivele de performanţă au devenit mai dificil de atins, ceea ce duce la bonusuri de performanţă mai scăzute, în timp ce beneficiile extra-salariale au fost afectate de măsurile de eficientizare şi reducere a costurilor luate de companii” a declarat Horaţiu Cocheci, Senior Manager, Liderul Echipei de Consultanţă în Resurse Umane, PwC România.

Rezultatele celui de-al doilea studiu anual de resurselor umane elaborat de PwC, Saratoga, care analizează indicatori de eficienţă a capitalului uman va fi lansat în cursul lunii noiembrie.

Despre PayWell 2014

Studiul salarial şi de beneficii PayWell România 2014 analizează nivelurile salariale şi politicile de remunerare a 166 de companii din nouă sectoare economice diferite (publicitate, sectorul bancar, bunuri de larg consum, produse industriale, IT&C, leasing, farmaceutic, retail şi centrele de servicii externalizate). Studiul conţine, de asemenea, analize personalizate, în funcţie de distribuţia geografică, numărul de angajaţi şi veniturile companiilor participante. Partea calitativă a raportului PayWell conţine informaţii privitoare la politicile de remunerare ale companiilor (ex. creşterile salariale, bonusurile fixe şi variabile), precum şi analiza unui număr de peste 20 de beneficii extra-salariale oferite de către angajatori, de la maşina de companie la tichete de masă. Aria de cuprindere a studiului, multitudinea datelor furnizate şi numărul organizaţiilor participante fac din PayWell principala sursă de informaţii legate de politica de salarială şi de beneficii din România.

EY România are un nou Partener şi lider al departamentului Preţuri de Transfer

Adrian Rus a fost promovat pe poziția de Partener al EY România. Adrian Rus are o experiență de peste 12 ani în asistență fiscală și consultanță acordată companiilor multinaționale pe diverse probleme de fiscalitate internațională și prețuri de transfer.

Adrian este unul din cei mai experimentați specialişti în preţuri de transfer din România. Pe parcursul evoluției sale profesionale a acordat consultanță în situații complexe de stabilire a preţurilor de transfer, precum elaborarea și revizuirea procedurilor pentru companii şi gestionarea controverselor legate de preţurile de transfer.

"*Pe măsură ce preţurile de transfer devin o prioritate fiscală pentru autorităţile din România, definirea, gestionarea, documentarea, revizuirea şi susţinerea celor mai adecvate politici şi proceduri legate de preţurile de transfer devin foarte importante alături de alinierea acestora la strategiile de business ale companiilor*", a declarat Adrian Rus.

"*Adrian va contribui la extinderea serviciilor noastre locale prin construirea de strategii pro-active, pragmatice şi integrate, care să abordeze diversele aspecte ale preţurilor de transfer, ce reprezintă una dintre zonele cu cel mai mare risc cu care se confruntă în prezent afacerile*", a declarat Venkatesh

Srinivasan, Partener şi Lider al departamentului de Asistenţă fiscală şi juridică EY România.

Bogdan Ion, Country Managing Partner, EY România și Moldova *a comentat: "Adrian va conduce echipa locală specializată în prețuri de transfer și va ajuta clienţii noştri să identifice răspunsurile corecte cu privire la industrii, produse şi pieţe diverse. Echipa noastră locală este integrată în una dintre cele mai mari reţele globale specializate în practici fiscale, cu 28.000 de profesionişti în peste 120 de ţări care definesc standarde excepţionale în serviciile oferite clienţilor"*.

La nivel global, EY a anunţat la începutul lunii iulie că 675 dintre angajaţii săi vor deveni parteneri în cadrul firmelor din cadrul organizaţiei, marcând o creştere de 33% faţă de 2013 şi cel mai mare număr de promovări la nivel de parteneri care a avut loc în întreaga istorie a companiei.

Cheltuielile cu infrastructura în România vor creşte cu 5% pe an între 2013 şi 2025, conform unui raport al PwC şi Oxford Economics

Cheltuielile cu infrastructura în România vor creşte în medie cu 5% pe an între 2013 şi 2025 – mai rapid decât cele din Europa de Vest, dar mai încet ca rata de creştere la nivel global – cheltuielile totale de infrastructură urmând să atingă valoarea de aproximativ 30 miliarde de dolari până în 2025, conform raportului *Capital project and infrastructure spending: Outlook to 2025* al PwC şi Oxford Economics.

„Infrastructura României, în special infrastructura de transport, are mare nevoie de îmbunătăţiri, ceea ce justifică creşterea substanţială a cheltuielilor cu drumurile din ultimii ani. Ne aşteptăm ca infrastructura de transport să continue să fie o prioritate în timpul redresării economice din Europa. Investiţiile în infrastructura de transport rutier, susţinute în parte de fonduri europene, vor continua să constituie principala cheltuială pentru investiţiile în infrastructura de transport, cu o creştere prognozată de la 4.5 mld. dolari în 2013 la aproape 9 mld. dolari în 2025” spune Daniel Anghel, Partener în cadrul departamentului de taxe şi Lider al echipei de servicii pentru sectorul public, PwC România.

Sectorul industriei grele din România pare să aibă avantaje competitive faţă de cele din statele vecine cu costuri de producţie mai mari. Investiţiile în aceste sectoare au înregistrat o creştere mare în anii dinaintea intrării

României în Uniunea Europeană, însă au scăzut în timpul crizei economice globale. Pe termen mai lung, PwC se aşteaptă ca investiţiile să îşi revină în sectorul metalurgic, chimic şi de rafinare, urmând să se dubleze de la 2,3 miliarde dolari în 2013 la 4,5 miliarde dolari în 2025.

Cheltuielile sociale vor constitui, de asemenea, o prioritate, cu cheltuielile de asistenţă medicală în creştere cu aproximativ 0,5% pe an mai rapid decât cheltuielile pentru educație, pe măsură ce populaţia României îmbătrâneşte (deși într-un ritm mai lent decât cele din Europa de Vest). Totalul cheltuielilor cu infrastructura socială este de așteptat să ajungă la 10 miliarde de dolari pe an până în 2025.

“Pentru a îşi consolida şi accelera creşterea economică, România va avea nevoie de investiţii masive în infrastructură în următorii 10 ani, în valoare de zeci de miliarde de euro. Pentru a finanţa asemenea investiţii mari, autorităţile publice ar trebui să ia în considerare o gamă mai mare de surse de finanţare – de la fonduri europene la parteneriate public-private. Ar trebui să ne inspirăm din modelul spaniol de dezvoltare a infrastructurii, care a utilizat la maximum soluţia concesiunilor. De asemenea, vom avea nevoie de bugete multi-anuale capabile să finanţeze pe termen lung proiectele de infrastructură aflate în derulare ” adaugă Daniel Anghel.

La nivel global, cheltuielile cu infrastructura vor creşte de la 4.000 miliarde de dolari pe an în 2012 până la mai mult de 9.000 mld. de dolari în 2025. PwC estimează că între 2014 şi 2025 aproape 78.000 de miliarde de dolari vor fi cheltuite la nivel global pentru lucrări de infrastructură.

Vor exista însă diferenţe regionale semnificative. Investiţiile în infrastructură în Europa de Vest nu vor atinge nivelurile de dinaintea crizei până în 2018. În acelaşi timp, pieţele emergente, neîmpovărate de măsuri de austeritate sau de bănci aflate în dificultate, vor avea o creștere accelerată a cheltuielilor în infrastructură, în special China și alte

țări din Asia de Est. Regiunea Asia-Pacific, sub influenţei pieţei chineze, va reprezenta aproape 60% din cheltuielile cu infrastructura la nivel global până în 2025. În schimb, cota Europei de Vest se va micşora la mai puţin de 10%, de la o cifră dublă acum doar câţiva ani.

Urbanizarea în creştere din pieţele emergente cum ar fi China, Indonezia şi Nigeria ar trebui să stimuleze cheltuielile în sectoarele de infrastructură vitale precum apă, energie şi transport.

Schimbările demografice vor varia în funcţie de regiune şi ţară şi vor afecta atât nivelul cât şi tipul de cheltuieli cu infrastructura. Populaţia îmbătrânită în Europa de Vest şi Japonia, de exemplu, va necesita facilităţi suplimentare de asistenţă medicală, în timp ce ţările din Africa sub-sahariană, Orientul Mijlociu şi multe părţi din regiunea Asia-Pacific vor avea nevoie de mai multe şcoli pentru tinerii lor.

Despre raport

Studiul analizează proiectele de investiţii şi cheltuielile de infrastructură în 49 dintre cele mai mari economii ale lumii, de pe şase continente. Raportul estimează amploarea investiţiilor curente în infrastructură şi evaluează perspectivele de investiţii de acum până în 2025. Concluziile raportului arată schimbarea raportului de forţă economică dinspre Occident către Orient, precum şi posibilitatea reală ca multe economii avansate din Europa de Vest să fie depăşite de competitorii lor estici în privinţa cheltuielilor cu infrastructura.

Definiţia infrastructurii utilizată în raport este amplă, încorporând un mare număr de sectoare şi activităţi economice. Acest raport se referă la sectoarele clasificate în mod tradiţional ca infrastructură, cum ar fi transportul şi utilităţile şi, de asemenea, la o serie de activități de producție și operaţiuni primare care permit sectoarelor de

transport și utilități să opereze şi să se dezvolte. Raportul analizează de asemenea şi sectoarele care furnizează gospodăriilor servicii esenţiale cum ar fi educaţia şi sănătatea, sau infrastructura socială.

Despre PwC

Firmele din reţeaua PwC ajută organizaţiile şi indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o reţea de firme prezentă în 157 de ţări cu mai mult de 184.000 de specialişti dedicaţi oferirii de servicii de calitate de audit, consultanţă fiscală şi consultanţă pentru afaceri. Spuneţi-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră şi descoperiţi mai multe informaţii despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

EY România recrutează un număr record de absolvenţi în 2014

- **81 de absolvenţi se alătură echipei EY din România în această toamnă**
- **5 angajaţi EY România au obţinut locul întâi la nivel naţional la ultima sesiune de examene ACCA, certificare profesională internaţională din domeniul financiar-contabil**

81 de noi absolvenţi au fost angajaţi de compania de servicii profesionale EY România în luna septembrie 2014, cel mai mare număr de absolvenţi angajaţi de la deschiderea biroului EY în România, în 1992, şi cu 56% mai mulţi faţă de anul trecut. Numărul angajaţilor EY ajunge astfel la 554. Aproximativ 60% dintre noii angajaţi se vor alătura departamentului de Audit financiar, iar restul vor face parte din departamentele de Asistenţă fiscală şi juridică, Asistenţă în tranzacţii şi Asistenţă în afaceri.

Peste 2000 de studenţi din centre universitare, precum Bucureşti, Cluj-Napoca, Iaşi, Timişoara şi Oradea, au aplicat în acest an în cadrul unei campanii complexe de recrutare care a durat două luni, ce a presupus pre-selecţie de CV-uri, interviuri video, evaluări scrise ale candidaţilor şi interviuri faţă în faţă cu specialiştii HR şi managerii EY. Abilităţile şi cunoştinţele care au contat cel mai mult în selectarea candidaţilor au fost cele numerice, logice, verbale, cunoaşterea limbii engleze, precum şi cunoştinţele de specialitate şi gradul de compatibilitate cu cultura organizaţiei.

Ca element de noutate, în acest an, EY România a fost prima companie locală care a utilizat cu succes metoda de video recruitment (recrutare prin interviu video). Intervievarea video a fost aplicată la aproximativ 40% dintre candidaţii care au trecut de pre-selecţia iniţială a CV-urilor, motivele principale pentru adoptarea acestei metode fiind necesitatea de a gestiona un număr foarte mare de aplicaţii într-un timp scurt, eficientizarea selecţiei, cât şi creşterea calităţii procesului de recrutare în sine.

Prin recrutarea unora dintre cei mai talentaţi şi mai motivaţi tineri dintre absolvenţii 2014, tineri pentru care EY va fi prima experienţă a unui loc de muncă, compania îşi asumă responsabilitatea de a-i orienta în carieră şi de a le oferi

oportunităţi pentru dezvoltarea lor profesională. EY răspunde acestei provocări prin asumarea rolului de a pregăti o nouă generaţie de lideri de afaceri, prin oferirea a numeroase programe de dezvoltare şi formare şi a unor experienţe diverse de muncă, dublate de acces la resurse globale, echipe multinaţionale şi cele mai bune practici în domeniu. De asemenea, managerii EY şi-au asumat rolul de mentori, oferindu-le *coaching* şi îndrumare colegilor aflaţi la începutul carierei.

Accent deosebit pe formarea profesională a noilor veniţi

Toţi absolvenţii vor fi incluşi în programe de formare profesională recunoscute în domeniul consultanţei. EY investeşte anual la nivel global, în medie, 3.000 EUR pentru formarea fiecărui angajat. Această investiţie se reflectă în rezultatele excepţionale pe care tinerii specialişti EY le obţin în cadrul sesiunilor de examinare pentru diverse certificări internaţionale: ACCA, ICAEW Chartered Accountant (ACA), Chartered Financial Analyst (CFA) şi Advanced Diploma in International Taxation (ADIT).

La ultima sesiune de examene ACCA, una dintre cele mai valoroase certificări profesionale internaţionale din domeniul financiar-contabil, 5 angajaţi EY România au obţinut locul întâi la nivel naţional şi s-au clasat în primele 25 de rezultate la nivel mondial. De asemenea, tot la această sesiune, trei angajaţi EY România au obţinut certificarea ACCA, după parcurgerea celor 14 etape de examinare din cadrul programului.

În întreaga lume, 140.000 de profesionişti deţin această certificare, iar 404.000 studenţi ACCA se află în diverse stadii ale obţinerii certificării. Dintre cei 554 de angajaţi ai EY România și 20 ai EY Moldova, 143 sunt înscrişi în programul ACCA, iar 60 sunt deja membri ai asociaţiei.

“Le urez bun venit în echipa EY România celor 81 de juniori! Prin intrarea în echipa EY, aceştia fac primul pas într-o carieră profesională în audit financiar şi consultanţă. Prin expunerea la experienţe de lucru diverse, training-uri şi programe de dezvoltare, vor avea ocazia să se formeze ca profesionişti la un nivel competitiv cu orice alt profesionist din domeniu din România sau străinătate. De asemenea, pe măsură ce nivelul lor de cunoştinţe, experienţă şi specializare va creşte, vor avansa în cadrul organizaţiei de la nivelul de junior, până la nivelul de senior, manager, manager senior şi chiar partener,” spune Bogdan Ion, Country Managing Partner, EY România.

„Primul angajator pe care absolventul îl întâlneşte are un impact important în viaţa sa de angajat. Acesta modelează comportamente, trasferă aşteptări, transformă potenţialul în performanţă. Mai mult decât atât, este ocazia unică de a imprima corect valorile unui om de succes în mentalul proaspătului angajat. EY România îşi asumă anual acest rol de formator, mentor şi angajator în acelaşi timp, anul acesta pentru un număr şi mai mare de tineri care provin din grupurile cele mai talentate din mediul universitar românesc. Le urez bun venit, cu responsabilitate şi convingerea că au ajuns în locul potrivit,” a încheiat Andreea Mihnea, Director HR, EY România.

****

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 175.000 de angajaţi în 728 de birouri din 150 de ţări şi venituri de aproximativ 25,8 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2013. Reţeaua noastră este cea mai integrată la nivel global, iar

resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienţilor servicii prin care să beneficieze de oportunităţile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piaţa serviciilor profesionale încă de la înfiinţare, în anul 1992. Cei peste 500 angajaţi din România şi Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistenţă fiscală, asistenţă în tranzacţii şi servicii de asistenţă în afaceri către companii multinaţionale şi locale. Avem birouri în Bucureşti, Cluj-Napoca, Timişoara, Iaşi şi Chişinău. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi pagina noastră de internet: www.ey.com.

Trimitere preliminară – TVA – Directiva 2006/112/CE – Deducerea taxei achitate în amonte – Bunuri de capital – Bunuri imobile – Regularizarea deducerilor – Legislație națională care prevede o perioadă de regularizare de 10 ani

În cauza C-500/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny

(Polonia), prin decizia din 25 iunie 2013, primită de Curte la 16 septembrie 2013, în procedura

Gmina Międzyzdroje

împotriva

Minister Finansów,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, și doamnele A. Prechal (raportor) și K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Gmina Międzyzdroje, de K. Wojtowicz, de M. Konieczny și de M. Janicki, consilieri fiscali;

– pentru Minister Finansów, de T. Tratkiewicz și de J. Kaute, în calitate de agenți;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;

– pentru guvernul Regatului Unit, de V. Kaye, în calitate de agent, asistată de R. Hill, barrister;

– pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux și de L. Lozano Palacios, în calitate de agenți,

având în vedere decizia, luată după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7), precum și a principiului neutralității taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Gmina Międzyzdroje (municipalitatea Międzyzdroje), pe de o parte, și Minister Finansów (Ministerul de Finanțe), pe de altă parte, cu privire la o decizie adoptată de acesta din urmă ca urmare a unei cereri de interpretare având ca obiect regularizarea deducerii TVA-ului achitat în amonte pentru un bun imobil achiziționat ca bun de capital utilizat într-o primă etapă pentru o activitate scutită, iar într-o a doua etapă, pentru o activitate impozabilă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 167 din Directiva 2006/112 are următorul cuprins:

„Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.”

4 Articolul 168 din această directivă prevede următoarele:

„În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea [TVA-ului], pe care are obligația de a o plăti, următoarele

sume:

(a) [TVA-ul] datorat sau achitat în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

[…]”

5 Conform articolului 184 din directiva menționată:

„Deducerea inițială este regularizată atunci când este mai mare sau mai mică decât cea la care are dreptul persoana impozabilă.”

6 Potrivit articolului 185 alineatul (1) din aceeași directivă:

„Regularizarea se efectuează în special atunci când, după întocmirea declarației privind [TVA-ul], apar modificări ale factorilor utilizați la stabilirea sumei de dedus, de exemplu atunci când se anulează cumpărări sau se obțin reduceri de preț.”

7 Articolul 187 din Directiva 2006/112 prevede următoarele:

„(1) În cazul bunurilor de capital, regularizarea este operată pe o perioadă de cinci ani, incluzând anul în care bunurile au fost achiziționate sau fabricate.

Cu toate acestea, statele membre își pot baza regularizarea pe o perioadă de cinci ani compleți de la data la care bunurile sunt utilizate prima dată.

În cazul bunurilor imobile achiziționate ca bunuri de capital, perioada de regularizare poate fi prelungită până la 20 de ani.

(2) Regularizarea anuală se efectuează numai pentru o

cincime din [TVA-ul] aplicat bunurilor de capital sau, în cazul prelungirii perioadei de regularizare, pentru o fracțiune corespunzătoare din TVA.

Regularizarea prevăzută la primul paragraf se efectuează în funcție de modificările dreptului de deducere în anii următori față de anul în care bunurile au fost achiziționate, fabricate sau, după caz, utilizate prima dată.”

8 Conform articolului 189 din această directivă:

„Pentru aplicarea articolelor 187 și 188, statele membre pot adopta următoarele măsuri:

(a) definirea conceptului de bunuri de capital;

(b) precizarea valorii [TVA-ului] care este luată în considerare pentru regularizare;

(c) adoptarea oricăror măsuri necesare pentru a se asigura că regularizarea nu creează avantaje nejustificate;

(d) permiterea simplificărilor administrative.”

Dreptul polonez

9 Legea privind taxa pe bunuri și servicii (ustawa o podatku od towarów i usług) din 11 martie 2004 (Dz. U. nr. 54, poziția 535), în versiunea aplicabilă litigiului principal, conține articolul 91, ale cărui alineate 1-3, 7 și 7a au următorul cuprins:

„1 După încheierea anului în cursul căruia a beneficiat de dreptul la deducerea taxei achitate în amonte menționat la articolul 86 alineatul 1, persoana impozabilă este obligată să efectueze o regularizare a deducerii pentru exercițiul financiar încheiat, în conformitate cu articolul 90 alineatele 2-9, luând în considerare prorata calculată conform articolului 90 alineatele 2-6 sau potrivit dispozițiilor adoptate în temeiul articolului 90 alineatul 11. Regularizarea

nu trebuie realizată atunci când diferența dintre prorata de deducere definită la articolul 90 alineatul 4 și prorata definită în teza anterioară nu depășește două puncte procentuale.

2 În cazul bunurilor și al serviciilor care sunt calificate de persoana impozabilă, în temeiul dispozițiilor referitoare la impozitul pe profit, drept imobilizări corporale sau necorporale amortizabile, precum și în cazul terenurilor și al emfiteozelor utilizate ca imobilizări corporale sau necorporale ale persoanei care achiziționează bunul, cu excepția acelora a căror valoare de achiziție nu depășește 15 000 [de zloți polonezi (PLN)], regularizarea menționată la alineatul 1 trebuie efectuată de către persoana impozabilă în termen de 5 ani sau în termen de 10 ani în cazul terenurilor și al emfiteozelor, începând cu anul în care a fost dobândită folosința. Regularizarea anuală în cazul menționat în prima teză privește o cincime, sau o zecime în cazul imobilelor și al emfiteozelor, din valoarea taxei calculate la momentul achiziționării sau al fabricării acestora. În cazul imobilizărilor corporale sau necorporale a căror valoare inițială nu depășește 15 000 PLN, alineatul 1 se aplică în mod corespunzător, regularizarea fiind efectuată la încheierea anului în care a fost dobândită folosința.

[…]

3 Regularizarea menționată la alineatele 1 și 2 trebuie să se efectueze în declarația fiscală pentru prima perioadă contabilă din anul care urmează exercițiului fiscal pentru care se efectuează regularizarea, iar în cazul încetării activității economice, în declarația fiscală pentru ultima perioadă contabilă.

[…]

7. Dispozițiile alineatelor 1-6 se aplică în mod corespunzător în cazul în care persoana impozabilă avea

dreptul la deducerea integrală a taxei plătite în amonte pentru bunurile sau serviciile utilizate de aceasta și a efectuat deducerea sau în cazul în care nu avea drept de deducere și ulterior a intervenit o modificare a dreptului de deducere a taxei plătite în amonte pentru acest bun sau serviciu.

7a În cazul bunurilor și al serviciilor care sunt calificate de persoana impozabilă, în temeiul dispozițiilor referitoare la impozitul pe profit, drept imobilizări corporale sau necorporale amortizabile, precum și în cazul terenurilor și al emfiteozelor utilizate ca imobilizări corporale sau necorporale ale persoanei care achiziționează bunul, cu excepția celor a căror valoare de achiziție nu depășește 15 000 PLN, regularizarea menționată la alineatul 7 trebuie efectuată de către persoana impozabilă potrivit normelor definite la alineatul 2 prima și a doua teză și la alineatul 3. Această regularizare trebuie realizată la fiecare modificare succesivă a dreptului de deducere, având în vedere faptul că o astfel de modificare intervine în perioada de regularizare.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 Din decizia de trimitere reiese că, în cursul anilor 2007-2010, Gmina Międzyzdroje a efectuat o investiție care a constat în extinderea unei săli de sport care îi aparținea, prin adăugarea la aceasta a unei dependințe situate în apropierea școlii primare, care se află de asemenea în proprietatea sa. În cadrul acestor lucrări de extindere, municipalității menționate i-au fost livrate bunuri și i-au fost furnizate servicii, pentru care aceasta a achitat TVA-ul.

11 În cursul lucrărilor menționate, Gmina Międzyzdroje a luat în considerare o modificare a întregului sistem de administrare a patrimoniului municipal destinat educației fizice și sportului, din care făcea parte respectiva sală de sport. Această modificare consta în special în închirierea

sălii de sport menționate unei societăți comerciale, care urma să asigure administrarea acesteia, precum și a tuturor instalațiilor sportive aflate în proprietatea municipalității. S-a prevăzut că respectiva societate va plăti chirie către Gmina Międzyzdroje și că va beneficia, în contrapartidă, de dreptul de a utiliza aceeași sală de sport și de a încasa veniturile, și anume sumele care trebuiau plătite de orice persoană sau entitate care dorea să aibă acces la instalațiile sportive în discuție.

12 Sesizat de Gmina Międzyzdroje cu o cerere de interpretare a Legii privind taxa pe bunuri și servicii, în versiunea aplicabilă acestui proiect de închiriere a sălii de sport în discuție în litigiul principal, Minister Finansów a constatat, printr-o decizie din 21 septembrie 2011, că, potrivit articolului 91 alineatele 2, 3 și 7a din această lege, regularizarea dreptului de deducere a TVA-ului achitat de această municipalitate în cadrul lucrărilor de extindere a sălii de sport trebuia să fie efectuată pe o perioadă de zece ani și să aibă ca obiect, în fiecare an, a zecea parte din valoarea TVA-ului achitat, fiind de la sine înțeles că o zecime din această valoare nu putea fi regularizată ca urmare a utilizării respectivei săli de sport, în cursul anului 2010, pentru activități care nu confereau un drept de deducere.

13 La 12 aprilie 2012, acțiunea formulată de Gmina Międzyzdroje împotriva acestei decizii a fost respinsă de Wojewódzki Sąd Administracyjny we Szczecinie (Tribunalul Administrativ al Voievodatului Szczecin). Această instanță a considerat printre altele că municipalitatea menționată nu putea să efectueze o regularizare unică, într-un singur an fiscal, a tuturor deducerilor, având în vedere că legiuitorul național, conform articolului 187 din Directiva 2006/112, instituise un regim de regularizare pe o perioadă de zece ani.

14 Sesizată cu recursul declarat de Gmina Międzyzdroje, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă) ridică problema interpretării care trebuie dată articolelor

187 și 189 din Directiva 2006/112. În special, această instanță ridică problema dacă legislația națională în discuție în litigiul principal, prin faptul că prevede un regim de regularizare pe o perioadă de zece ani, este conformă cu principiul neutralității TVA-ului impus de această directivă, având în vedere că, potrivit jurisprudenței Curții, acest principiu impune ca persoana impozabilă să poată recupera excedentul de TVA într-un termen rezonabil.

15 Potrivit instanței de trimitere, se ridică de asemenea problema dacă, în ceea ce privește o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care utilizarea unui bun de capital este modificată, acest bun fiind utilizat într-o primă etapă pentru exercitarea unei activități care nu conferă un drept de deducere a TVA-ului, iar într-o a doua etapă, pentru exercitarea unei activități care conferă un astfel de drept de deducere, articolul 189 din Directiva 2006/112 se opune unei reglementări naționale care prevede o prelungire a perioadei de regularizare care poate ajunge până la zece ani. Instanța menționată adaugă că răspunsul la această întrebare ar putea fi negativ, având în vedere că o astfel de reglementare pare să aibă ca obiectiv evitarea conferirii unui avantaj nejustificat prin regularizare. În schimb, ar trebui, potrivit instanței menționate, să se ridice problema dacă se poate considera că un drept de a efectua o regularizare unică, precum cel invocat de Gmina Międzyzdroje, conferă un astfel de avantaj nejustificat.

16 Din perspectiva acestor considerații, Naczelny Sąd Administracyjny a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În lumina articolelor 167, 187 și 189 din [Directiva 2006/112] și a principiului neutralității, sunt admisibile dispozițiile din dreptul intern precum [cele în discuție în litigiul principal], al căror efect este că, în cazul modificării utilizării unui bun de capital, din operațiuni care nu conferă dreptul de deducere a TVA-ului achitat în

amonte în operațiuni care dau acest drept, nu este posibilă o regularizare unică, ci, dimpotrivă, regularizarea trebuie să se efectueze în termen de 5 ani succesivi, iar în cazul bunurilor imobile, în termen de 10 ani, începând cu anul în care a fost dobândită folosința bunurilor de capital?”

Cu privire la întrebarea preliminară

17 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când răspunsul la o astfel de întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.

18 Se impune aplicarea acestei dispoziții în cadrul prezentei trimiteri preliminare.

19 Astfel, trebuie amintit că, potrivit structurii sistemului introdus de Directiva 2006/112, taxele aplicate în amonte unor bunuri sau servicii utilizate de o persoană impozabilă pentru operațiunile sale impozabile sunt deductibile. Deducerea taxelor în amonte este legată de perceperea taxelor în aval. În cazul în care bunurile sau serviciile achiziționate de o persoană impozabilă sunt utilizate în scopul desfășurării unor operațiuni scutite sau care nu intră în domeniul de aplicare al TVA-ului, nu va fi percepută nicio taxă în aval și nu va fi dedusă nicio taxă în amonte. În schimb, în măsura în care bunurile sau serviciile sunt utilizate în scopul desfășurării unor operațiuni taxate în aval, o deducere a taxei care le-a fost aplicată în amonte este necesară pentru a evita o dublă impunere (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, C-184/04, EU:C:2006:214, punctul 24).

20 Perioada de regularizare a deducerilor prevăzută la

articolul 187 din Directiva 2006/112 permite să fie evitate inexactitățile în calcularea deducerilor și avantajele sau dezavantajele nejustificate pentru persoana impozabilă în cazul în care, printre altele, anumite modificări ale elementelor luate inițial în calcul pentru stabilirea valorii deducerilor intervin ulterior declarației. Probabilitatea unor astfel de modificări este deosebit de importantă în cazul bunurilor de capital care sunt utilizate adesea pe o perioadă de mai mulți ani, în care destinația lor poate varia (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 25).

21 Directiva 2006/112 prevede, așadar, la articolul 187 alineatul (1), o perioadă de regularizare de cinci ani, care poate fi extinsă la douăzeci de ani în cazul bunurilor imobile, în această perioadă putându-se succeda deduceri variabile. Această dispoziție permite de asemenea statelor membre să se bazeze pe o perioadă de regularizare completă începând de la data la care bunurile sunt utilizate prima dată.

22 Articolul 187 alineatul (2) din această directivă prevede că, în cazul prelungirii perioadei de regularizare peste o durată de cinci ani, regularizarea se efectuează doar pentru fracțiunea corespunzătoare din TVA-ul aplicat bunurilor de capital. Această dispoziție mai prevede că regularizarea menționată se efectuează în funcție de modificările dreptului de deducere în anii următori față de cel din anul în care bunurile au fost achiziționate, fabricate sau, după caz, utilizate prima dată.

23 Dispozițiile articolului 187 din Directiva 2006/112 vizează situații de regularizare a deducerilor precum cea în discuție în litigiul principal, în care un bun de capital a cărui utilizare nu conferă un drept de deducere este ulterior destinat unei utilizări care conferă un astfel de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 30).

24 Sistemul de regularizare a deducerilor constituie un element esențial al sistemului instituit de Directiva 2006/112, întrucât are drept vocație să asigure corectitudinea deducerilor și, așadar, neutralitatea sarcinii fiscale. Articolul 187 din directiva menționată, care privește bunurile de capital, pertinente în cauza principală, este de altfel redactat în termeni care nu lasă nicio îndoială asupra caracterului său obligatoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 26).

25 În speță, legislația națională aplicabilă în cauza principală prevede, pentru bunurile imobile achiziționate ca bunuri de capital, o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunurile respective sunt utilizate prima dată. Potrivit acestei legislații, regularizarea anuală care poate fi efectuată pentru astfel de bunuri are ca obiect o zecime din cuantumul taxei calculate cu ocazia achiziționării sau a fabricării respectivelor bunuri.

26 Trebuie să se constate că normele prevăzute de o astfel de legislație națională constituie în mod evident o transpunere adecvată a dispozițiilor articolului 187 din Directiva 2006/112, amintite la punctele 21 și 22 din prezenta ordonanță, și nu pot fi, așadar, criticate în raport cu aceste dispoziții.

27 În schimb, întrucât articolul 187 menționat are în mod clar un caracter obligatoriu, după cum s-a amintit la punctul 24 din prezenta ordonanță, s-ar opune unui regim care permite o regularizare a deducerilor pe o perioadă mai scurtă de cinci ani și, prin urmare, s-ar opune de asemenea unui regim de regularizare unică, precum cel invocat de Gmina Międzyzdroje, care ar permite o regularizare în cursul unui singur exercițiu fiscal.

28 Legislația națională aplicabilă în cauza principală, care prevede, pentru bunurile imobile achiziționate ca bunuri de capital, o perioadă de regularizare de zece ani de la data

la care bunurile sunt utilizate prima dată, nu poate fi criticată nici în raport cu principiul neutralității.

29 Astfel, după cum s-a amintit la punctele 20 și 24 din prezenta ordonanță, cerința unei perioade de regularizare de cel puțin cinci ani pentru bunurile de capital constituie un element esențial al sistemului de regularizare instituit de Directiva 2006/112, prin faptul că acest sistem permite să fie evitate inexactitățile în calcularea deducerilor și avantajele sau dezavantajele nejustificate pentru persoana impozabilă și urmărește astfel să asigure neutralitatea sarcinii fiscale.

30 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112, precum și principiul neutralității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții de drept național precum cele în discuție în litigiul principal, care, în cazuri în care utilizarea unui bun imobil achiziționat ca bun de capital este modificată, acest bun fiind destinat într-o primă etapă unei utilizări care nu conferă un drept de deducere a TVA-ului, iar într-o a doua etapă, unei utilizări care conferă un astfel de drept, prevăd o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunul este utilizat prima dată și, prin urmare, exclud o regularizare unică în cursul unui singur an fiscal.

Cu privire la cheltuielile de judecată

31 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Articolele 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al

taxei pe valoarea adăugată, precum și principiul neutralității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții de drept național precum cele în discuție în litigiul principal, care, în cazuri în care utilizarea unui bun imobil achiziționat ca bun de capital este modificată, acest bun fiind destinat într-o primă etapă unei utilizări care nu conferă un drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată, iar într-o a doua etapă, unei utilizări care conferă un astfel de drept, prevăd o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunul este utilizat prima dată și, prin urmare, exclud o regularizare unică în cursul unui singur an fiscal.

Sursa: www.curia.europa.eu

Trimitere preliminară – Fiscalitate – Directiva 69/335/CEE – Impozitarea indirectă a majorării de capital – Articolul 10 litera (c) – Transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de

capital care nu determină nicio majorare a capitalului – Taxele aferente întocmirii actului notarial prin care se constată această transformare

În cauza C-524/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Amtsgericht Karlsruhe (Germania), prin decizia din 27 septembrie 2013, primită de Curte la 3 octombrie 2013, în procedura

Eycke Braun

împotriva

Land Baden-Württemberg,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnul K. Lenaerts (raportor), vicepreședinte al Curții, domnii J. L. da Cruz Vilaça, J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Braun, de el însuși;

– pentru Land Baden-Württemberg, de K. Ehmann, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de A. Cordewener și de W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului (JO L 249, p. 25, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 9).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Braun, în calitatea sa de notar public, pe de o parte, și Land Baden-Württemberg, pe de altă parte, cu privire la perceperea de către acesta din urmă a unei cote-părți din taxele pe care domnul Braun le-a perceput, la rândul său, cu ocazia actelor de autentificare pe care le-a întocmit în cadrul unor diferite operațiuni referitoare la transformarea unor societăți de capitaluri.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Potrivit celui de al șaptelea considerent al Directivei 69/335, „[impozitul pe capital] trebuie armonizat atât din punctul de vedere al structurilor, cât și al cotelor sale”. Al optulea considerent al acestei directive adaugă că „exigibilitatea [a se citi «menținerea»] altor taxe indirecte având caracteristici similare taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»] sau taxei de timbru aplicate valorilor mobiliare poate deturna scopul măsurilor

stipulate de prezenta directivă și, prin urmare, este necesar să se desființeze aceste taxe”.

4 Articolul 4 din directiva menționată prevede:

„(1) Taxa pe majorarea capitalului [a se citi «Impozitul pe capital»] se aplică următoarelor tranzacții:

(a) înființarea unei societăți de capital;

[…]

(c) o creștere de capital a unei societăți de capital prin aporturi de active de orice fel;

[…]

(e) mutarea dintr-o țară terță într-un stat membru a sediului de administrare al unei societăți comerciale, firme, asociații sau persoane juridice, al cărei sediu social este situat într-o țară terță și care este luată în evidență în acel stat membru, în scopul aplicării taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»], drept societate de capital;

(f) mutarea dintr-o țară terță într-un stat membru a sediului social al unei societăți comerciale, firme, asociații sau persoane juridice al cărei centru propriu-zis de administrare este situat într-o țară terță și care este luată în evidență în acel stat membru, în scopul aplicării taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»], drept societate de capital;

[…]

(3) Înființarea, în sensul alineatului (1) litera (a), nu include nicio modificare a actului constitutiv sau statutului unei societăți de capital, în special:

(a) transformarea unei societăți de capital într-un alt

tip de societate de capital;

[…]”

5 Articolul 10 din aceeași directivă prevede:

„În afară de impozitul pe capital, statele membre nu aplică societăților, companiilor, asociațiilor și persoanelor juridice cu scop lucrativ niciun fel de taxe:

(a) în cazul tranzacțiilor menționate la articolul 4;

(b) în cazul contribuțiilor [a se citi «aporturilor»], împrumuturilor sau prestărilor de servicii, care reprezintă o parte a tranzacțiilor menționate la articolul 4;

(c) în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, taxe care ar putea fi aplicate, ca rezultat al formelor juridice, companiilor, firmelor, asociațiilor sau persoanelor juridice cu scop lucrativ.”

6 Articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 69/335 prevede că, „[f]ără a aduce atingere articolelor 10 și 11, statele membre pot impune […] taxe plătite sub formă de onorarii sau speze”.

7 În temeiul articolului 16 din Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital (JO L 46, p. 11), Directiva 69/335 a fost abrogată începând cu 1 ianuarie 2009. Cu toate acestea, având în vedere că operațiunile de autentificare care au determinat plata taxelor notariale în discuție în litigiul principal au intervenit înainte de intrarea în vigoare a Directivei 2008/7, acestea rămân reglementate de Directiva 69/335.

Dreptul german

8 Conform articolului 114 alineatul 1 din Codul federal

al notariatului (Bundesnotarordnung), Land Baden-Württemberg recunoaște funcția de notar public, aceasta fiind remunerată, pe de o parte, cu o sumă fixă în temeiul Legii landului privind salarizarea funcționarilor (Landesbesoldungsgesetz) și, pe de altă parte, cu o parte din taxele pe care le percep aceștia.

9 Articolul 11 alineatul 2 din Legea Baden-Württemberg privind cheltuielile judiciare (Baden-Württembergisches Landesjustizkostengesetz), în versiunea din 28 iulie 2005 (*Gesetzblatt für Baden-Württemberg* 2005, nr. 12, din 5 august 2005, p. 580, denumită în continuare „LJKG BW”), prevedea următoarele:

„În temeiul articolelor 12 și 13, Trezoreria publică încasează o cotă-parte din taxele de

a) […]

b) autentificare a unei transformări care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate,

c) […]”

10 LJKG BW a fost modificată prin Legea de modificare a Legii landului privind cheltuielile judiciare și a altor legi (Gesetz zur Änderung des Landesjustizkostengesetzes und anderer Gesetze) din 13 decembrie 2011 (*Gesetzblatt für Baden-Württemberg* 2011, nr. 21 din 16 decembrie 2011, p. 545) și prevede în prezent că, în cazurile prevăzute la articolul 11 din LJKG BW, landul renunță în totalitate și cu efect retroactiv începând cu 1 iunie 2002 la o cotă-parte din taxele menționate la articolul respectiv. Articolul 10 alineatul 2 al doilea paragraf din respectiva Lege din 13 decembrie 2011 prevede însă următoarea reglementare tranzitorie:

„[Î]n ceea ce privește taxele datorate până la 31 decembrie 2008 pentru

[…]

2. autentificarea unei transformări care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate,

[…]

legislația aplicabilă până la această dată acestor autentificări continuă să se aplice.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

11 Între anul 2002 și anul 2005, domnul Braun, în calitate de notar public, s-a ocupat, printre altele, de efectuarea a diverse autentificări referitoare la transformarea unor societăți de capital într-un alt tip de societăți de capital. Transformările autentificate nu au determinat o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

12 Prin ordonanța de stabilire a taxelor dată de președintele Landgericht Freiburg din 11 decembrie 2008, adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (b) din LJKG BW, cota-parte care trebuia transferată de domnul Braun Trezoreriei publice pentru aceste autentificări a fost stabilită la suma de 8 124,62 euro.

13 Prin scrisoarea din 23 decembrie 2008, domnul Braun a contestat această ordonanță.

14 Prin ordonanța rectificativă din 19 august 2013, Landgericht Freiburg a modificat în mod nesemnificativ suma stabilită prin ordonanța din 11 decembrie 2008. În ceea ce privește operațiunile de autentificare în discuție în litigiul principal, taxarea a rămas totuși nemodificată în temeiul dispoziției tranzitorii prevăzute la articolul 10 alineatul 2 al doilea paragraf din Legea de modificare a Legii landului privind cheltuielile judiciare și a altor legi din 13

decembrie 2011.

15 Ulterior, litigiul a fost dedus judecății Amtsgericht Karlsruhe.

16 Potrivit instanței de trimitere, transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, conform articolului 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335, nu reprezintă înființarea unei societăți de capital în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din această directivă și, prin urmare, nu este supusă impozitului pe capital. După ce a amintit că articolul 10 litera (c) din directiva amintită nu vizează expres operațiunile prevăzute la articolul 4, spre deosebire de articolul 10 literele (a) și (b) din aceasta, instanța menționată apreciază că nu poate fi exclus faptul că transferarea părții din taxe către Trezoreria publică, dispusă prin ordonanțele din 11 decembrie 2008 și din 19 august 2013, constituie o impozitare interzisă în temeiul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

17 Instanța de trimitere mai consideră că nu se poate deduce din Hotărârea Agas (C-152/97, EU:C:1998:511) că domeniul de aplicare al respectivului articol 10 litera (c) trebuie limitat la formalitățile legate de operațiunile enumerate la articolul 4 din Directiva 69/335.

18 În aceste condiții, Amtsgericht Karlsruhe a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Directiva 69/335 […] trebuie interpretată în sensul că taxele [percepute] de un notar public pentru autentificarea unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital constituie impozite în sensul directivei, chiar dacă transformarea nu conduce la o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate?”

Cu privire la întrebarea preliminară

19 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Cu privire la admisibilitate

20 Chiar dacă, astfel cum arată Land Baden-Württemberg, fraza subordonată din întrebarea preliminară nu conține predicat, această constatare nu determină inadmisibilitatea respectivei întrebări, având în vedere că conținutul acestei întrebări poate fi dedus cu certitudine din decizia de trimitere.

21 Land Baden-Württemberg apreciază de asemenea că întrebarea trebuie declarată inadmisibilă, având în vedere că interpretarea dreptului Uniunii solicitată este lipsită de pertinență în cadrul litigiului principal dintre un notar public și autoritățile publice. Pretinsa contrarietate cu dreptul Uniunii a reglementării naționale în cauză ar fi relevantă doar în cadrul unui litigiu între debitorul taxelor notariale, și anume societatea transformată, și notarul public.

22 Desigur, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că aceasta din urmă poate să refuze să statueze cu privire la o cerere de decizie preliminară formulată de o instanță națională dacă este evident, printre altele, că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal (a se vedea în acest sens Hotărârea Rosenbladt, C-45/09,

EU:C:2010:601, punctul 33 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea MA și alții, C-648/11, EU:C:2013:367, punctul 37).

23 Cu toate acestea, condiția menționată nu este îndeplinită în speță. Chiar dacă domnul Braun, în calitatea sa de notar public, nu este el însuși debitorul taxelor în discuție în cauza principală, el nu ar putea fi obligat să plătească o cotă-parte din acestea Trezoreriei publice în cazul în care ar rezulta că obligația privind plata acestei cote-părți încalcă dreptul Uniunii. Cererea de decizie preliminară care urmărește să îi permită instanței de trimitere să aprecieze legalitatea regimului național în cauză care prevede perceperea unei astfel de cote-părți de către Land Baden-Württemberg prezintă, prin urmare, un raport direct cu obiectul litigiului principal.

24 Întrebarea preliminară este, în consecință, admisibilă.

Cu privire la fond

25 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 10 din Directiva 69/335 coroborat cu al optulea considerent al acesteia interzice taxele care prezintă aceleași caracteristici ca impozitul pe capital (a se vedea în special Hotărârea Ponente Carni și Cispadana Costruzioni, C-71/91 și C-178/91, EU:C:1993:140, punctul 29, Hotărârea Denkavit Internationaal și alții, C-2/94, EU:C:1996:229, punctul 23, precum și Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, C-466/03, EU:C:2007:385, punctul 48).

26 La articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 sunt astfel menționate, printre altele, taxele care, indiferent de forma lor, sunt datorate în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, care ar putea fi aplicate unei societăți ca rezultat al formei juridice a acesteia (Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 49).

27 În această privință, Curtea a precizat deja, în cauzele care au privit reglementarea aplicabilă în Land Baden-Württenberg, că onorariile notariale percepute de notarii publici pentru o operațiune care intră în domeniul de aplicare al Directivei 69/335 constituie o formă de impozitare în sensul acesteia, având în vedere că respectivele onorarii sunt, cel puțin în parte, vărsate la autoritatea publică în cadrul căreia lucrează notarii publici și sunt utilizate pentru finanțarea misiunilor care îi revin acestei autorități (a se vedea în acest sens Ordonanța Gründerzentrum, C-264/00, EU:C:2002:201, punctele 27 și 28, Hotărârea Längst, C-165/03, EU:C:2005:412, punctele 37 și 41, și Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 40).

28 În ceea ce privește aspectul dacă taxele notariale precum cele în discuție în litigiul principal sunt percepute „în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, […] care ar putea fi aplicate, ca rezultat al formelor juridice, companiilor”, în sensul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că această dispoziție trebuie interpretată extensiv, în sensul că are în vedere nu numai procedurile formale necesare înainte de începerea activității unei societăți de capital, ci și formalitățile care condiționează exercitarea și continuarea activității unei astfel de societăți (a se vedea Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 51 și jurisprudența citată).

29 În această privință, Curtea a constatat în mai multe rânduri că, atunci când o operațiune efectuată de o societate de capital, printre altele majorarea capitalului social, modificarea statutelor sau achiziționarea de bunuri imobile ca urmare a unei fuziuni, trebuie să facă în mod obligatoriu obiectul unei formalități juridice în dreptul intern, această formalitate condiționează exercitarea și continuarea activității acestei societăți (Hotărârea Albert Reiss

Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 52; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Comisia/Grecia, C-426/98, EU:C:2002:180, punctele 12 și 30, precum și Hotărârea Badischer Winzerkeller, C-264/04, EU:C:2006:402, punctele 26-29).

30 În cauza principală, taxele notariale au fost percepute cu ocazia autentificării diferitor operațiuni de transformare a unor societăți de capital într-un alt tip de societăți de capital. Întrucât o astfel de transformare trebuie, potrivit reglementării Land Baden-Württemberg, să facă în mod obligatoriu obiectul unui act notarial, această obligație trebuie considerată o formalitate care condiționează exercitarea și continuarea activității societății de capital astfel transformate (a se vedea prin analogie Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 54). Prin urmare, o astfel de autentificare notarială constituie o formalitate prealabilă căreia îi este supusă o societate de capital, ca rezultat al formei sale juridice, în sensul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

31 Cu toate acestea, Land Baden-Württemberg subliniază că transformările societăților care au generat litigiul principal nu au determinat nicio majorare a capitalului societăților cesionare sau al societăților transformate. În opinia Land, doar un impozit perceput cu ocazia unei operațiuni care determină o majorare a capitalului societății în cauză poate să intre sub incidența articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

32 O astfel de argumentare nu poate fi primită.

33 Astfel, reiese cu claritate din articolul 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335 că statele membre nu pot să perceapă un impozit pe capital cu ocazia „[transformării] unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital”. Această dispoziție vizează în mod necesar transformările societăților fără majorarea capitalului.

Astfel, o transformare însoțită de o majorare a capitalului ar intra sub incidența articolului 4 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată. Or, scopul urmărit prin articolul 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335 ar fi compromis în cazul în care, cu ocazia transformării unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, ar putea fi percepute alte impozite cu același efect precum impozitul pe capital.

34 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența menționată la punctul 29 din prezenta hotărâre că domeniul de aplicare al articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335 nu este limitat la operațiunile care determină o majorare a capitalului societății în cauză.

35 Prin urmare, articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

36 În schimb, articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 nu interzice perceperea de către un notar public, cu ocazia unor astfel de autentificări, a taxelor care îi revin în mod definitiv, în măsura în care respectivele taxe au un caracter remuneratoriu în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 69/335.

37 Pe baza tuturor considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public

cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Sursa: www.curia.europa.eu

Cerere de suspendare a

executării unui act administrativ. Recurs. Respingere. Solicitare de completare a hotărârii instanţei de recurs cu dispoziţia privind restituirea cauţiunii. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, decizia nr. 1990 din 3 martie 2014

Prin decizia civilă nr. 722/27.01.2014 a Curţii de Apel Cluj, pronunţată în dosar nr. …, s-a respins recursul declarat de reclamanta SC E.T.S. SRL împotriva sentinţei civile nr. 11982/23.08.2013, pronunţată în dosarul nr. …/117/2013 al Tribunalului Cluj.

Analizând recursul, Curtea a constatat, în esenţă, că Tribunalul Cluj a reţinut în mod corect că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 pentru suspendarea executării actului administrativ, în sensul că reclamanta a invocat doar valoarea semnificativă a obligaţiilor stabilite în sarcina sa, arătând faptul că prin demararea executării s-ar crea un prejudiciu direct patrimoniului său, precum şi că simpla valoare a sumelor datorate este nerelevantă şi nu poate constitui pagubă iminentă. A mai observat că în recurs susţinerile reclamantei au fost, în linii mari, aceleaşi. S-a arătat că deşi nu este important cuantumul sumei executate, este importantă iminenta pagubei, iar faţă de recurentă s-a dispus instituirea măsurii

sechestrului asigurător, care, in urma ajungerii la scadenta a creanţei fiscale, se transformă într-o măsura executorie, putându-se trece direct la vânzarea celor 5 autocamioane asupra cărora s-a instituit măsura sechestrului asigurător; s-a invocat şi blocarea conturilor.

Curtea a reţinut şi că, într-adevăr, simpla executare a unui act fiscal nu are caracterul unei pagube iminente. Inconvenientul care este încercat de persoana juridică obiect al unei măsuri de executare fiscală trebuie să aibă o oarecare însemnătate pentru a se putea vorbi despre un prejudiciu. Din această perspectivă, este important de cunoscut care este impactul sumei de executat în patrimoniul reclamantei recurente, în fluxurile băneşti ale acesteia, în rezultatul financiar, în lichiditatea firmei, aspecte care nu au fost antamate, necum demonstrate, de reclamantă. Prin urmare, condiţia pagubei iminente a fost considerată neîndeplinită, iar, ca urmare a acestui fapt, Curtea a fost dispensată de analiza cazului bine întemeiat.

În data de 17.02.2014, reclamanta SC E.T.S. SRL a depus cerere de completare a dispozitivului deciziei civile nr. 772/27.01.2014 a Curţii de Apel Cluj, în sensul pronunţării restituirii către reclamantă a cauţiuni în valoare de 12.000 lei depusă în dosarul nr. …/117/2013.

În motivarea cererii se arată că prin Decizia Civila nr.722/27.01.2014 a Curţii de Apel Cluj s-a respins recursul formulat de S.C. E.T.S. S.R.L. împotriva Sentinţei nr. 11982/23.08.2013 a Tribunalului Cluj, pe care instanţa de control a menţinut-o în întregime.

Obiectul dosarului nr…./117/2013 l-a constituit soluţionarea unei cereri de suspendare a unui act administrativ-fiscal, in speţa a Deciziei de Impunere J-CJ1 din 04.03.2013. Potrivit dispoziţiilor art.215 alin.2 C.pr.fiscală, suspendarea executării unui act administrativ-fiscal, va putea fi dispusa de instanţa competenta, potrivit Legii nr.554/2004 privind

Contenciosul administrativ, doar in situaţia depunerii unei cauţiuni de pana la 20% din cuantumul sumei contestate.

In prezentul dosar, instanţa de fond, respectiv Tribunalul Cluj, a pus in vedere reclamantei, prin Citaţia emisa la data de 10.06.2013, sa facă dovada depunerii unei cauţiuni in cuantum de 12.000 Lei.

La primul termen de judecata, din 21.06.2013, S.C. E.T.S. S.R.L., a depus la dosarul cauzei originalul chitanţei si recipisei de consemnare a cauţiunii in cuantum de 12.000 Lei.

De altfel, in considerentele Sentinţei Civile nr.11982/23.08.2013, instanţa a constatat ca recurenta a făcut dovada îndeplinirii a doua din condiţiile legale necesare pentru suspendarea unui act administrativ (respectiv formularea unei contestaţii administrative împotriva actului si depunerea unei cauţiuni in cuantumul stabilit).

Soluţionând recursul formulat împotriva hotărârii primei instanţe, Curtea de Apel Cluj a menţinut in totalitate Sentinţa atacata, omiţând sa se pronunţe si in ceea ce priveşte restituirea cauţiunii de 12.000 lei către recurenta.

Acesta obligaţie, incumbă instanţei de recurs, raportat la dispoziţiile art.1063 alin.4 C.pr.civ., potrivit cărora in cazul in care cererea pentru care s-a depus cauţiunea a fost respinsa instanţa va dispune din oficiu si restituirea cauţiunii. Cum soluţionarea definitiva, in sensul respingerii cererii de suspendare a actului administrative, s-a făcut de către Curtea de Apel Cluj, acesta trebuia sa dispună si restituirea cauţiunii de 12.000 Lei către S.C. E.T.S. S.R.L.

Dispoziţiile art.444 C.pr.civ. care reglementează procedura completării hotărârilor judecătoreşti, in situaţia in care instanţa a uitat sa se pronunţe asupra unui capăt de cerere, sunt aplicabile, in opinia sa si cazurilor in care omisiunea priveşte aspecte asupra cărora instanţa era obligata sa se pronunţe din oficiu.

Analizând cererea de completare, Curtea reţine următoarele:

În conformitate cu art. 444 din Noul cod de procedură civilă, intitulat Completarea hotărârii, dacă prin hotărârea dată instanţa a omis să se pronunţe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în acelaşi termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reţinere, în termen de 15 zile de la pronunţare (alin. 1).

Cererea se soluţionează de urgenţă, cu citarea părţilor, prin hotărâre separată. Prevederile art. 443 alin. (3) se aplică în mod corespunzător (alin. 2).

Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi în cazul când instanţa a omis să se pronunţe asupra cererilor martorilor, experţilor, traducătorilor, interpreţilor sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor (art. 444 alin. 3).

Recurenta consideră că soluţionând recursul formulat împotriva hotărârii primei instanţe, Curtea de Apel Cluj a menţinut în totalitate Sentinţa atacata, omiţând să se pronunţe şi în ceea ce priveşte restituirea cauţiunii de 12.000 lei către recurentă.

Mai arată că această obligaţie incumbă instanţei de recurs raportat la dispoziţiile art. 1063 alin. 4 NCPC.

Potrivit textului legal citat de recurentă, în cazul în care cererea pentru care s-a depus cauţiunea a fost respinsă instanţa va dispune din oficiu şi restituirea cauţiunii. Din analiza acestuia, Curtea reţine că textul nu este aplicabil deoarece Curtea nu a soluţionat cererea pentru care s-a depus cauţiunea, ci recursul împotriva hotărârii de respingere a cererii, iar pentru această ipoteză procedura de restituire nu este cea urmată de recurentă.

Faţă de cele de mai sus, în baza art. 444 din Noul cod de procedură civilă, Curtea urmează să respingă cererea.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Cerere de suspendare provizorie a executării unei hotărâri judecătoreşti. Condiţii. Instituţie publică. Nedepunerea cauţiunii

Curtea de Apel Cluj, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, încheiere civilă nr. 79 din 20 februarie 2014

Prin cererea formulată la data de 19.02.2014, petenta DIRECŢIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANŢELOR PUBLICE CLUJ NAPOCA a solicitat instanţei suspendarea provizorie a executării sentinţei civile nr. 13147/2013, pronunţată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. …, până la soluţionarea cererii de suspendare ce face obiectul dosarului cu nr. …/33/2014 aflat pe rolul Curţii de Apel Cluj, având ca obiect contestaţia în anulare formulată împotriva deciziei civile nr. 844/2014, pronunţată de Curtea de Apel Cluj, în cadrul recursului.

Petenta arată că prin decizia civilă atacată cu contestaţie în anulare, Curtea de Apel Cluj a respins recursul formulată de către subscrisa, împotriva sentinţei civile nr. 13147/2013 a Tribunalului Cluj, contestaţia fiind întemeiată pe dispoziţiile art. 317 alin. 1, pct. 1 C. pr. Civ., respectiv

art. 318 C. pr. Civ.

Se arată de către petentă faptul că intimata M.P. SRL a demarat formalităţile de executare cu privire la sumele contestate, iar pe de altă parte se arată că termenul stabilit pentru soluţionarea contestaţiei în anulare este foarte scurt, 10.03.2014, astfel încât, la acest moment nu se justifică restituirea sumelor către intimată, existând posibilitatea unei eventuale întoarceri a executării, cu atât mai mult, cu cât prejudiciul cauzat de întârzierea în efectuarea restituirii ar fi mai degrabă în sarcina petentei, decât în sarcina intimatei.

Nu în ultimul rând, petenta arată că este scutită de la plata cauţiunii, invocând în acest sens dispoziţiile art. 6, alin. 4 şi 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011.

Examinând cererea de suspendare, Curtea reţine următoarele:

1. Curtea are în vedere că potrivit dispoziţiilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conţinută la art. 3191 parte finală din acelaşi cod, *în cazuri urgente, daca s-a platit cautiunea, presedintele instantei poate dispune, prin incheiere si fara citarea partilor, suspendarea provizorie a executarii pana la solutionarea cererii de suspendare de catre instanta. Incheierea nu este supusa nici unei cai de atac. Cautiunea care trebuie depusa este in cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile in bani. Cautiunea depusa este deductibila din cautiunea stabilita de instanta, daca este cazul.*

Hotărârea a cărui suspendare provizorie se solicită a fi dispusă prin mijlocirea preşedintelui instanţei, este pronunţată de curtea de apel în recurs în procedura contenciosului administrativ fiscal.

Mai precis, prin decizia civilă nr. 844 din 29.01.2014

pronunţată de Curtea de Apel Cluj în dos. nr. …/117/2012 s-a respins ca tardiv recursul declarat de petenta din acest dosar împotriva sentinţei civile nr. 13147 din 20.09.2013 pronunţată în dos. nr. …/117/2012 al Tribunalului Cluj care a fost menţinută în întregime. A fost obligată petenta să plătească intimatei SC M.P. SRL suma de 1.000 lei cheltuieli de judecată în recurs.

Împotriva acestei decizii la data de 14 februarie 2014 în dos. nr. …/33/2014 petenta a înregistrat contestaţie în anulare solicitând să se dispună anularea deciziei atacate şi ca o consecinţă să fie judecat pe fond recursul.

2. Sub aspectul regularităţii sesizării instanţei, Curtea are în vedere trei aspecte de inadmisibilitate a cererii de suspendare: prima dată de obiectul cererii şi efectul urmărit în timp privind suspendarea, cel al nerespectării cerinţei privind cauţiunea şi cel rezultat din natura hotărârii judecătoreşti a cărei suspendare se cere.

3. Din economia prevederilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conţinută la art. 3191 parte finală din acelaşi cod rezultă că prealabil sau consecutiv depunerii cererii de suspendare petentul trebuie să facă dovada consemnării cauţiunii în funcţie dacă obiectul este evaluabil în bani (cuantumul este fix în procent de 10% din valoarea obiectului cererii) sau fix în valoare de 500 lei dacă cererea nu are un obiect evaluabil în bani.

În cazul de faţă, obiectul cererii este evaluabil în bani pentru că prin cererea de suspendare petenta urmăreşte oprirea temporară a executării unei sentinţe prin care s-a recunoscut dreptul de creanţă în valoare 24.713 lei cu titlu de principal şi a sumei de 10.327 lei accesorii.

Din cuprinsul cererii de suspendare, Curtea reţine că petenta se prevalează de dispoziţiile art. 6 alin. 4 şi 5 din OG nr.

22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011, temei faţă de care susţine că este scutită de plata cauţiunii.

Curtea reţine că regula în materie consacrată de art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 este de plată a cauţiunii iar excepţiile de la această regulă trebuie să fie expres prevăzute de lege, aplicate cu stricteţe şi strict la ipoteza vizată de norma legală care le consacră.

În acest context, Curtea reţine că dispoziţiile art. 6 alin. 4 şi 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011 consacră dreptul de scutire de la plata cauţiunii doar în anumite situaţii exprese care excedează cererii de suspendare provizorii.

Conform art. 6 din OG nr. 22/2002:
„(1) În cazurile în care, din motive temeinice privind realizarea atribuţiilor prevăzute de lege, instituţia debitoare nu îşi poate îndeplini obligaţia de plată în condiţiile prevăzute la art. 1 alin. (1), art. 2 sau 4, aceasta va putea solicita instanţei judecătoreşti care soluţionează cauza acordarea, în condiţiile legii, a unui termen de graţie sau/şi stabilirea unor termene de plată eşalonată a obligaţiei respective.

(2) În cazurile în care obligaţia de plată este stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, instituţia debitoare poate solicita instanţei care a dat această hotărâre luarea măsurilor prevăzute la alin. (1), care se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă obligaţia de plată este stabilită printr-un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, cererea formulată potrivit alin. (1) se soluţionează de către instanţa de executare competentă.

(4) Instanţa sesizată potrivit alin. (1)-(3), la cererea instituţiei debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, va putea suspenda începerea ori continuarea executării

silite până la soluţionarea prin hotărâre definitivă şi irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate. Suspendarea se dispune fără plata unei cauţiuni. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

(5) În cazuri urgente, instanţa prevăzută la alin. (4), la cererea instituţiei debitoare, poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare formulate potrivit alin. (4). Suspendarea se dispune fără plata unei cauţiuni. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

(6) Cererile introduse potrivit alin. (1)-(5) sunt scutite de taxa judiciară de timbru şi se judecă cu precădere. Hotărârea dată în cauzele prevăzute la alin. (1)-(3) poate fi atacată numai cu recurs. "

Din economia dispoziţiilor legale mai sus redate rezultă că fie în cauza pendinte fie ulterior, în funcţie de starea titlului executoriu, instituţia publică debitore poate solicita instanţei acordarea, în condiţiile legii, a unui termen de graţie sau/şi stabilirea unor termene de plată eşalonată a obligaţiei respective iar în contextul judecării unor atari cereri conform alin. 4 la cererea instituţiei debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, instanţa va putea suspenda începerea ori continuarea executării silite până la soluţionarea prin hotărâre definitivă şi irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate.

Trebuie notat că cererea de suspendare formulată în prezenta cauză nu are nicio legătură cu existenţa vreunei cererii de aplicare a măsurii de eşalonare ori acordării termenului de graţie ci exclusiv cu existenţa unei contestaţii în anulare.

Prin urmare, numai în ipoteza în care instituţia publică debitoare ar formula o cerere încadrată pe una din ipotezele

art. 6 alin. 1-3 ar putea în carul cererii de suspendare a executării să solicite efectul exonerator de plată a cauţiunii prevăzut la art. 6 alin. 4 ori în ipoteza de la alin. 5 pentru obţinerea suspendării provizorii din OG nr. 22/2002.

Faţă de cele ce precedă, şi din această perspectivă, cererea de suspendare este inadmisibilă, deoarece petenta nu a îndeplinit condiţia privind plata cauţiunii prevăzută de art. 403 alin.4 din Codul de procedură civilă de la 1865 aplicabil prin norma de trimitere consacrată de art. 3191 din acelaşi cod.

4. Dintr-un alt unghi de vedere, dacă s-ar admite prin absurd că cererea de supendare are ca obiect decizia nr. 844/2014 a Curţii de apel Cluj, aceasta ar putea viza doar executarea sumei de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, sumă care însă nu a fost solicitată la executare de către creditor.

Şi este aşa, deoarece, doctrina stabileşte că hotărârea judecătorească, mai exact actul jurisdicţional care reprezintă actul final al judecăţii, produce două categorii de efecte, respectiv efecte *substanţiale* şi efecte *procesuale*.

Unul dintre efectele procesuale este reprezentat de caracteristica conform căreia hotărârile judecătoreşti definitive şi irevocabile care sunt susceptibile de executare silită constituie titluri executorii şi pot fi puse în executare silită, fiind astfel aduse la îndeplinire prin intermediul forţei coercitive a statului.

Sub aspectul hotărârilor susceptibile ori nesusceptibile de executare silită, Legea (Codul de procedură civilă) recunoaşte existenţa acestei categorii de hotărâri, utilizând noţiunea de *„hotărâri irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită”.* Această sintagmă este folosită de legiuitor în art. 319 C.proc.civ., care reglementează termenul în cadrul căruia poate fi formulată contestaţia în anulare. Dincolo de această împrejurare, doctrina recunoaşte în mod

constant existenţa mai multor categorii de hotărâri judecătoreşti care nu sunt susceptibile de executare silită.

Dintre acestea o categorie aparte şi care interesează prezenta speţă este formată din hotărârile prin care se respinge acţiunea introductivă de instanţă sau calea de atac, ordinară sau extraordinară; aşadar, orice soluţie negativă, prin care instanţa respinge forma de exerciţiu a acţiunii civile cu care a fost sesizată

Faţă de cele precizate mai sus este evidentă şi deci fără echivoc concluzia potrivit căreia o hotărâre care nu este susceptibilă de executare nu poate fi suspendată. Este de neconceput suspendarea executării în ipoteza în care o executare nu există, nu poate exista şi nu poate fi, nici măcar teoretic, imaginată. În situaţia contrată în care se pronunţă totuşi o hotărâre prin care se dispune suspendarea executării unei hotărâri care nu este susceptibilă de executare, hotărârea de suspendare nu produce în fapt nici un fel de efecte juridice, fiind ineficace.

Norma prevăzută la art. 3191 C.pr.civ. reglementează numai posibilitatea instanţei de a dispune suspendarea executării hotărârii judecătoreşti care formează obiectul căii de atac – cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunţată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul direct al căii respective de atac sau o procedură execuţională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă şi urmează a fi respinsă ca atare.

Pe cale de consecinţă, cererea de suspendare a unei decizii pronunţate de instanţa de recurs prin care se respinge recursul nu este susceptibilă de executare şi deci nu poate face obiectul vreunei cereri de suspendare chiar dacă formal poate fi susceptibilă de a fi atacată cu contestaţie în anulare. În acest context cererea de suspendare este inadmisibilă.

Pe de altă parte, dat fiind ipoteza normei consacrate de art. art. 3191 C.pr.civ. obiectul cererii de suspendare poate fi format exclusiv din hotărârea judecătorească care formează obiectul căii de atac deoarece cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunţată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul ***direct*** al căii respective de atac sau o procedură execuţională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă şi urmează a fi respinsă ca atare, aşa cum s-a evidenţiat mai sus.

Aşa fiind şi din această perspectivă cererea de suspendare provizorie formulată în cauză este inadmisibilă.

Faţă de cele ce precedă, în temeiul art. 404 alin. 4 coroborat cu art. 3191 parte finală C.pr.civ. se va respinge, ca inadmisibilă, cererea de suspendare formulată de petentă.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Instituţii publice. Cerere de obligare la plata de penalităţi pentru plăţi efectuate cu întârziere. Respingerea cererii. Lipsa culpei pentru întârzierea

plăţilor

Curtea de Apel Cluj, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, decizia nr. 473 din 20 ianuarie 2014

Prin sentinţa civilă nr.1695/2013 din 24.09.2013 pronunţată Tribunalul Bistriţa-Năsăud în dosarul nr…./112/2013 s-a admis acţiunea formulată de reclamantul P.F. P.G., în contradictoriu cu pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud şi, în consecinţă a fost obligată pârâta să plătească reclamantei suma de 8.986 lei cu titlul de debit şi penalităţi de întârziere aferente acestei sume în cuantum de 0,15% pe zi de întârziere calculate de la data scadenţei 12.03.2012 şi până la data plăţii.

S-a admis cererea de chemare în garanţie formulată de pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud împotriva Agenţiei Naţionale pentru plăţi şi Inspecţie Socială şi, în consecinţă a fost obligată chemata în garanţie să vireze pârâtei suma de 8986 lei şi penalităţi de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere aferente acestei sume.

Pârâta a fost obligată să plătească reclamantei suma de 2153 lei cu titlul de cheltuieli de judecată şi chemata în garanţie a fost obligată să vireze pârâtei această sumă.

Pentru a hotărî astfel prima instanţă a reţinut că între reclamant în calitate de prestator şi pârâţii în calitate de achizitor s-a încheiat contractul de servicii nr.3050/24.08.2011 în temeiul art.19 din O.U.G. nr.34/2006, în baza căruia reclamantul s-a obligat să presteze serviciile de dirigenţie de şantier pentru execuţia lucrărilor reparaţii capitale clădire Agenţia Judeţeană pentru Prestări Sociale Bistriţa- Năsăud.

Preţul total convenit pentru îndeplinirea contractului plătibil prestatorului de către achizitor este de 28.000 lei.

Lucrările au fost finalizate în termenul stipulat prin contract astfel cum a rezultat din procesul-verbal de terminare a lucrărilor nr.4891 din 30.12.2011.

Din preţul stabilit prin contract pârâta i-a achitat reclamantului suma de 19.014 lei, rămânând un rest de plată de 8986 lei pentru care reclamantul a emis factura fiscală nr.3/9.01.2012, sumă ce formează obiectul prezentei cauze.

Pârâta şi chemata în garanţie nu au neagat faptul că reclamantului i se datorează această sumă şi că nu i-a fost achitată.

De asemenea s-a mai reţinut că potrivit prev.art.112 din contract „În cazul în care achizitorul nu onorează facturile în termen de 30 de zile de la expirarea perioadei prevăzute de clauza 17, acesta are obligaţia de a plăti, ca penalităţi; o sumă echivalentă cu o cotă procentuală din plata neefectuată de 0,015%/zi întârziere”.

În legătură cu această prevedere contractuală instanţa nu şi-a putut însuşi susţinerile pârâtei potrivit cărora această clauză ar fi abuzivă deoarece este în conformitate cu prevederile legale, pârâta şi-a însuşit-o când a încheiat convenţia şi a fost cuprinsă în contractul preformulat uzitat de pârâtă în temeiul prev.O.U.G.nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziţie publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice şi a contractelor de concesiune de servicii.

În consecinţă pârâta datorează reclamantei şi penalităţi de întârziere solicitate de la data scadenţei 12 martie 2012 şi până la data plăţii efective.

De asemenea instanţa nu a putut reţine ca motiv de neplată a diferenţei de preţ faptul că reclamantul nu ar fi avut cont deschis la Trezorerie şi nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanţie i-a virat pârâtei fondurile băneşti, respectiv cum restanţele de plată au fost trecute dintr-un an

bugetar în alt an bugetar.

Referitor la cererea de chemare în garanţie, instanţa a constatat că aceasta a fost întemeiată având în vedere calitatea Agenţiei Naţionale pentru Plăţi şi Inspecţie Sociale de ordonator secundar de credite faţă de pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud care are calitatea de ordonator terţiar de credite.

Pentru considerentele menţionate, tribunalul a admis acţiunea şi cererea de chemare în garanţie potrivit dispozitivului prezentei sentinţe.

În baza prev.art.274 Cod proc.civ. din 1865, tribunalul a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 2153 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru, timbru judiciar şi onorariu de avocat.

Referitor la acest aspect tribunalul a apreciat că nu au fost motive de reducere a cuantumului cheltuielilor de judecată dovedite de reclamant ca fiind efectuate având în vedere că nu i s-a achitat restul de preţ datorat precum şi faptul că atât pârâta cât şi

chemata în garanţie s-au opus admiterii capătului de cerere referitor la penalităţile de întârziere.

Prezenta sentinţă s-a întemeiat în drept pe disp.art.1270, 1516, 1535, 1558 Cod civ. şi ale art.60 Cod proc. civilă.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recursuri pârâtele AGENŢIA JUDEŢEANĂ PENTRU PLĂŢI ŞI INSPECŢIE SOCIALĂ BISTRIŢA-NĂSĂUD şi AGENŢIA NAŢIONALĂ PENTRU PLĂŢI ŞI INSPECŢIE SOCIALĂ.

Pârâta AGENŢIA JUDEŢEANĂ PENTRU PLĂŢI ŞI INSPECŢIE SOCIALĂ BISTRIŢA-NĂSĂUD a solicitat anularea sentinţei atacate în ceea ce priveşte penalităţile de întârziere şi cheltuielile de judecată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că sentinţa

recurată a fost dată cu aplicarea greşită a legii, este lipsită de temei legal (pct. 9 al art. 304 din Codul de procedură civilă) şi i-a fost comunicată la data de 26.11.2013.

Sentinţa civilă nr. 1695/2013, a fost dată de Tribunalul Bistriţa-Năsăud cu aplicarea greşită a legii din următoarele considerente: AJPIS Bistriţa-Năsăud a solicitat chematei în garanţie ANPIS Bucureşti, în calitate de ordonator secundar de credite, să facă demersurile necesare pentru efectuarea plătii sumelor prevăzute în sentinţă. În consecinţă, a fost aprobată suma de 8.986 lei reprezentând contravaloarea Facturii nr. 3/09.01.2012. Întrucât nu sunt în culpă pentru neplata facturii susmenţionate, a promovat prezentul recurs în vederea anulării sentinţei atacate în ceea ce priveşte penalităţile de întârziere şi cheltuielile de judecată.

La soluţionarea prezentei cereri de recurs solicită să se aibă în vedere şi prevederile art. 3041 din Codul de procedură civilă aplicabil, modificat şi completat, în conformitate cu care "Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii nu poate fi atacata cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanţa putând să examineze cauza sub toate aspectele".

Pârâta AGENŢIA NAŢIONALĂ PENTRU PLĂŢI ŞI INSPECŢIE SOCIALĂ a solicitat admiterea recursului şi desfiinţare sentinţei menţionată ca nelegală şi netemeinică.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că reclamantul P.F.A P.G., cu sediul în Municipiul Bistriţa, str. G Matheiu nr. 22, jud. Bistriţa – Năsăud a chemat în judecată pe pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa – Năsăud, ulterior a fost chemată în garanţie Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială. Prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat: obligarea pârâtei la plata sumei de 8. 986 lei, sumă ce reprezintă contravaloarea facturii nr. 3/9.01.2012; obligarea pârâtei la plata de daune

moratorii în cuantum de 0,15% /zi de întârziere, din valoarea plăţii neefectuate, de la scadenţă până în momentul plăţii şi obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Instanţa de fond, prin sentinţa civilă nr. 1695/24.09.2013, pronunţată de Tribunalul Bistriţa Năsăud, Secţia de Contencios Administrativ şi Fiscal, a admis cererea reclamantului şi a obligat pârâta să plătească suma de 8986 lei cu titlul de debit şi penalităţi de întârziere aferente acestei sume în cuantum de 0.15% pe zi de întârziere calculate de la data scadentă 12.03.2012 şi până la data plăţii: a admis cererea de chemare în garanţie şi a obligat chemata în garanţie să vireze pârâtei suma de 8986 lei şi penalităţi de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere aferente acestei sume; a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 2153 lei cu titlul de cheltuieli de judecată şi a obligat chemata în garanţie să vireze pârâtei acesta sumă.

În primul rând, critică sentinţa instanţei de fond deoarece nu a ţinut seama de apărările formulate, prin menţinerea în cauză în calitate de chemat în garanţie – Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială, în calitate de for superior, a aprobat creditele bugetare pentru plata sumei de 8.986 lei reprezentând contravaloarea Facturii nr. 3/09.01.2012, emisă de PFA P.G. – diriginte de şantier.

Aşa cum a arătat în dosarul de la fond ANPIS în anul 2011 a repartizat această sumă cu Dispoziţia bugetară nr. 6.330 din 30.12.2011, conform Listei de investiţii, la art. 71.03 pentru Obiectivul de investiţii „Reparaţii capitale clădire AJP1S Bistriţa„ .

Întrucât reclamantul PFA P.G. nu avea cont de trezorerie deschis la momentul terminării/finalizării lucrărilor conform contractului, fapt atestat de procesul verbal de terminare a lucrărilor nr. 4891/30.12.2011, Trezoreria Municipiului Bistriţa nu a permis plăţi în conturi bancare în ultima zi a anului, conform Normelor de închidere a exerciţiului bugetar

al anului 2011.

Prin urmare, Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială, în calitate de for superior a virat credite bugetare în suma de 8986 lei, dar au rămas în contul de disponibil la data de 30.12.2011, suma fiind retrasă de către MMFPS, la sfârşitul anului.

Mai mult de atât, instanţa de fond a constat greşit "că nu poate reţine ca motiv de neplată a diferenţei de preţ faptul că reclamantul nu ar fi avut cont deschis la Trezorerie şi nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanţie îi virează pârâtei fondurile băneşti, respectiv cum restanţele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar", fapt pentru care a obligat pârâta să plătească pârâtei debitul în sumă de 8.986 lei şi penalităţi în cuantum de 0,15% /zi de întârziere, calculate de la data scadenţei 12.03.2013 şi până la data plăţii.

Totodată, instanţa a ignorat situaţia reclamantului PFA P.G. că nu avea cont de trezorerie deschis la momentul terminării /finalizării lucrărilor conform contractului când Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială, în calitate de for superior a virat credite bugetare în suma de 8986 lei şi a considerat că reclamantului nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanţie îi virează pârâtei fondurile băneşti, respectiv cum restanţele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar".

Or, instanţa de fond „nu a constatat" că pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăti şi Inspecţie Socială Bistriţa – Năsăud şi chemata în garanţie Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială, sunt instituţii publice, iar sumele necesare efectuării plăţii provin din bugetul de stat iar perioada de timp pentru care se întocmeşte şi în care se executa bugetul de stat este de un an – Principiul Bugetar " Anualitatea bugetara"

Plata nu se efectuează de la un alt articol bugetar (20.30.30), ţinând seama de prevederile Legii nr. 500/2002, art. 14, şi anume:

„- Cheltuielile bugetare au destinaţie precisă şi limitată şi sunt determinate de autorizările conţinute în legi specifice şi în legile bugetare anuale.

– Nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) şi nici angajată şi efectuată din aceste bugete, dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială.

– Nicio cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanţată şi plătită dacă nu este aprobată potrivit legii şi nu are prevederi bugetare. “Pe cale de consecinţă pentru toate considerentele invocate, solicită instanţei să respingă cererea de chemare în garanţie ca fiind întemeiată şi pe cale de consecinţă scoaterea recurentei din cauză.

Solicită să se aprecieze că în acest caz nu se impune acordarea de penalităţi având în vedere ca chemata în garanţie nu a încălcat dispoziţiile legale, ci a virat pârâtei fondurile băneşti în vederea plăţii.

De asemenea, fiecare ordonator de credite trebuie să se asigure că respectă principiile responsabilităţii fiscale precum şi regulile fiscale în ceea ce priveşte

efectuarea cheltuielilor pentru care trebuie să aibă prevăzute în buget alocarea unor astfel de sume.

Al doilea motiv constă în faptul că instanţa de judecată nu a apreciat corect aplicarea corectă a legii. În această situaţie culpa nu poate să pice în sarcina chematei în garanţie pentru că reclamantului nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanţie îi virează pârâtei fondurile băneşti, respectiv cum restanţele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar”. Instanţa de fond nu a analizat

prevederile contractului şi din perspectiva autorităţii contractante – obligaţiile reclamantului P.F.A P.G..

Între cele două părţi: pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud, instituţie finanţată integral din bugetul de stat, având sediul în mun. Bistriţa, str. Liviu Rebreanu, nr. 59, jud. Bistriţa-Năsăud şi reclamantul PFA P.G., cu sediul în mun. Bistriţa, str. G. Matheiu, nr. 22, jud. Bistriţa-Năsăud, la data de 24.08.2011 au încheiat Contractul de servicii nr. 3.050/24.08.2011, în valoare totală de 28.000 lei, în baza căruia reclamantul a prestat servicii succesive, facturate separat.

Arată că pârâta a efectuat demersurile necesare plăţii sumei de 8.986 lei chiar anterior scadenţei acesteia, la data de 30.12.2011 suma de 8.986 lei a fost disponibilă în contul nostru, RO…TREZ…XXXXX, deschis la Trezoreria municipiului Bistriţa, însă nu a putut fi achitată întrucât reclamantul nu deţinea vreun cont la Trezorerie, iar potrivit prevederilor pct. II.4 din Anexa nr. 1 la Ordinul MFP nr. 2.985/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea exerciţiului bugetar al anului 2011, data de 30.12.2011 a fost data limită pentru prezentarea la Trezoreria Statului a documentelor de plată în conturi deschise în Trezorerie, iar potrivit pct. II.2. din aceeaşi Anexă la Normele aprobate prin Ordinul MFP nr. 2.985/2011, plata către reclamant din contul nostru într-un cont deschis de acesta la o instituţie de credit putea fi efectuată în anul 2011 doar până la data de 29.12.2011.

Art. 61 alin. (1) şi (3) din Legea finanţelor publice, nr. 500/2002, modificată şi completată, dispune că execuţia bugetară se încheie la data de 31 decembrie a fiecărui an, iar creditele bugetare neutilizate până la închiderea anului sunt anulate de drept. Drept urmare, în anul bugetar 2012 suma de 8.986 lei nu s-a mai aflat în cont, potrivit Legii bugetului de stat pentru a plăti contravaloarea serviciilor prestate de reclamant.

Pentru aceste motive, chemata în garanţie nu este în culpă şi nici pârâta, întrucât reclamantul avea obligaţia să cunoască faptul că lucrează cu o instituţie bugetara şi se supune unor reguli privind creditele bugetare.

În consecinţă consideră că acordarea unor penalităţi de 0,15% pe zi de întârziere cu depăşirea cuantumului daunelor admise de legea în vigoare încalcă ordinea publică şi bunele moravuri, fiind vădit excesivă, ducând la îmbogăţire tară justă cauză a creditorului în dauna debitorului. Nivelul daunelor moratorii trebuie să aibă o limită obişnuită şi rezonabilă.

În această situaţie instanţa judecătorească poate reduce clauza penală atunci când aceasta este vădit disproporţionată faţă de prejudiciu ce poate fi prevăzut la încheierea contractului. Dreptul instanţei de a reduce clauzele penale pe care le consideră abuzive nu încalcă principiul autonomiei de voinţă a părţilor. De altfel, potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 72/2013, clauzele abuzive sunt lovite de nulitate absolută. În situaţia nelimitării clauzei penale prevăzute la pct. 11.2. din Contractul nr. 3050 din 24.08.2011, clauza respectivă ar deveni abuzivă, fapt pe care nu aveau cum să îl prevadă la data încheierii contractului.

Al treilea motiv: subliniază faptul că şi în această situaţie, critică sentinţa instanţei de fond şi solicită reanalizarea cauzei, ţinând cont şi de dispoziţiile art. 3041 din vechiul Cod proc. civ să examineze acordarea cheltuielilor de judecată ce constau

în valoare de 2153 lei. Potrivit reglementărilor cuprinse în Legea nr. 51/2005, onorariul avocatului se stabileşte, prin negociere, între apărător şi client.

Nu se poate pretinde părţii care a pierdut un proces să suporte un onorariu de avocat pe care partea care a câştigat procesul a înţeles să-1 stabilească, prin negociere, la un

nivel nejustificat de ridicat.

În conformitate cu prevederile art. 274 alin. (3) C. pr. civ., judecătorii au dreptul să mărească sau să micşoreze onorariile avocaţilor, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, faţă de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.

Având în vedere argumentele mai sus arătate consideră că Sentinţa Civila nr. 1695 din 24.09.2013 este nelegala fiind data cu aplicarea greşita a legii (art. 304, pct.9 C. proc. civ, coroborat cu dispoziţiile art. 3041 C. proc. civ)

În drept, îşi întemeiază susţinerile pe următoarele dispoziţii legale: Codul de procedură civilă; Legea nr. 287/2009 republicată, privind codul civil; Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările şi completările ulterioare; O.U.G nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziţie publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice şi a contractelor de concesiune de servicii, modificată şi completată; Legea nr.500/2002 privind finanţele publice, cu modificările şi completările ulterioare;Legea nr. 5/2013 – Legea bugetului de stat pe anul 2013; Ordinul Ministerului Finanţelor Publice nr. 2.985/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea exerciţiului bugetar al anului 2011; O.U.G nr. l 13/2011 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale pentru Plăţii şi Inspecţie Socială şi Hotărârea Guvernului nr.151/2012 privind aprobarea Statutului propriu de organizare şi funcţionare al Agenţiei Naţionale pentru Plăţi şi Inspecţie Socială.

Pârâta AGENŢIA NAŢIONALĂ PENTRU PLĂŢI ŞI INSPECŢIE SOCIALĂ a formulat concluzii scrise prin care a arătat că recursul declarat de AJPIS Bistriţa- Năsăud a rămas fără obiect întrucât a fost achitată intimatului suma de 8.986 lei, reprezentând contravaloarea facturii nr. 3/09.01.2012, debit

principal, aşa cum reiese din O.P. nr. 459/02.12.2013, iar intimatul a renunţat la penalităţile de întârziere şi la cheltuielile de judecată conform declaraţiei anexate.

Analizând actele şi lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererile de recurs şi a apărărilor formulate prin întâmpinare, Curtea reţine următoarele:

Cu privire la cele două recursuri declarate de către chemata în garanţie Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială şi pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud, curtea reţine că a fost achitată reclamantului suma de 8.986 lei cu Ordinul de plată nr.459/02.12.2013(f 15) reprezentând v/val facturii nr.3/09.01.2012.

Nu sunt îndeplinite condiţiile acordării penalităţilor de întârziere neexistând o culpa a pârâtei Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud

Astfel, pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa- Năsăud a efectuat demersuri pentru plata sumei de 8.986 lei încă înainte înainte de scadenţa facturii, la data de 30.,12.2011, însă fiind instituţie bugetară nu a putut fi achitată reclamantului întrucât nu deţinea cont deschis la Trezorerie.

La dosar s-a depus de către pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud o declaraţie a reclamantului prin care arată că renunţă la dreptul de a solicita penalităţi de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere şi la plata cheltuielilor de judecată.

Această cerere nu poate fi luată ca o cerere de renunţare la capătul de cerere privind penalităţile de întârziere cât timp, curtea nu poate verifica dacă într-adevăr emană de la reclamanta, acesta neprezentându-se la termen pentru a fi întrebat cu privire la această cerere.

Cu toate acestea având în vedere că nu există o culpă a pârâtei Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud, va înlătura obligarea pârâtei şi a chematei în garanţie de la plata penalităţilor de întârziere.

Având în vedere că va fi admis recursul în sensul arătat mai sus, în baza art 274 Cod procedură civilă, va înlătura obligarea pârâtei şi a chematei în garanţie de la plata cheltuielilor de judecată de la fond.

Aşa fiind, în baza art 304 pct 9 cod procedura civilă raportat la art 312 od procedură civilă, va admite recursul declarat de către chemata în garanţie Agenţia Naţională pentru Plăţi şi Inspecţie Socială şi pârâta Agenţia Judeţeană pentru Plăţi şi Inspecţie Socială Bistriţa-Năsăud, va modifica sentinţa recurată în sensul înlăturării obligării pârâtei şi a chematei în garanţie de la plata penalităţilor de întârziere şi a cheltuielilor de judecată de la fond, si va constata că este achitat debitul principal de de 8.986 lei.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Achiziţii publice. Obligaţia autorităţii contractante de a indica în concret şi exact motivele de respingere ale ofertelor

Prin plângerea înregistrată la data de 10.12.2013, petenta S.C. V. S.A. BAIA MARE, în contradictoriu cu asocierea formată

din SC I.C.I.M. SA – SC O.S.M. SRL, reprezentată prin liderul asocierii S.C. I.C.I.M. S.A. PLOIEŞTI, în temeiul art. 285 alin. 1 din OUG nr. 34/2006, admiterea plângerii, modificarea în tot a Deciziei nr. 4214/C4/4689/22.11.2013 emisă de Consiliul Naţional de Soluţionare a Contestaţiilor ca netemeinică şi nelegală, în sensul respingerii contestaţiei formulată de intimată, cu obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea plângerii, petenta a arătat că a organizat procedura licitaţie deschisă, având ca obiect atribuirea contractului de lucrări pentru investiţia „MM-CL- 9 Reabilitarea si extinderea conductelor de aducţiune, a rezervoarelor de apa, a staţiilor de pompare, a reţelei de distribuţie şi a reţelei de apa uzata în Baia Sprie, Băita, Bozânta si Cavnic.” – din cadrul proiectului „Extinderea si reabilitarea infrastructurii de apa si apa uzata in judeţul Maramureş”.

Petenta susţine că procedura de achiziţie s-a organizat în conformitate cu prevederile O.U.G. nr. 34 din 19 aprilie 2006 privind atribuirea contractelor de achiziţie publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice şi a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările şi completările ulterioare, ale HOTĂRÂRII nr. 925 din 19 iulie 2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziţie publică din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziţie publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice şi a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările şi completările ulterioare, iar întreaga documentaţie de atribuire a fost ataşată în SEAP la anunţul de participare, autoritatea contractantă permiţând accesul direct şi nerestricţionat al operatorilor economici la documentaţie, începând cu data de 11.01.2013.

Anterior deschiderii documentelor depuse de ofertanţi, comisia a constatat:

Iniţial, în urma finalizării procesului de evaluare a ofertelor depuse la procedura de achiziţie publică, astfel cum rezultă din Raportul Procedurii nr. 7640/05.08.2013, comisia de evaluare a stabilit câştigătoare oferta depusă de S.C. H. S.A., cu o propunere financiară, de 26.516.971 lei fără TVA şi o durată de execuţie de 22 luni.

Împotriva rezultatului procedurii de atribuire a fost formulată contestaţie de către Asocierea S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L.

In urma analizării dosarului a achiziţiei respectiv prin prisma criticilor aduse în cuprinsul contestaţiei, Consiliul prin Decizia nr. 3347/C5/3157 din 18.09.2013, a admis în parte contestaţia formulată de către asocierea S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L. a dispus anularea raportului procedurii şi a actelor subsecvente respectiv a dispus obligarea autorităţii contractante la reevaluarea ofertelor depuse la prezenta procedură.

Referitor la decizia nr. 3347/C5/3157 emisă de CNSC în data de 18.09.2013, petenta susţine că prin această decizie nu au fost analizate neconformităţile ofertei depuse de asocierea S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., Consiliul apreciind că autoritatea contractantă a aplicat în mod diferenţiat dispoziţiile legale din materia achiziţiilor publice, prin faptul că, pe parcursul evaluării ofertelor, a solicitat clarificări doar anumitor ofertanţi şi nu societăţii contestatoare.

Comisia de evaluare, în conformitate cu dispozitivul deciziei amintite anterior, a decis anularea Raportului procedurii nr. 7640/05.08.2013 precum şi a tuturor actelor subsecvente acestuia privind comunicarea rezultatului procedurii respectiv a procedat la reevaluarea ofertei depuse de către contestatoare solicitând acesteia clarificări cu privire la propunerea tehnică prezentate.

În procesul de reevaluare, în urma analizării propunerii tehnice prezentate de aceasta şi a răspunsurilor la solicitările de clarificări înregistrate prin adresele nr. 9622/03.10.2013 şi 9666/03.10.2013, comisia de evaluare a decis în unanimitate respingerea ofertei, în temeiul art. 81 din HG 925/2006, aceasta fiind stabilită drept neconformă raportat la prevederile art. 36 alin. (2) lit. a) din HG 925/2006 deoarece propunerea tehnică nu îndeplineşte cerinţele caietului de sarcini.

În ceea ce priveşte, răspunsul contestatoarei la solicitările de clarificări înregistrate la autoritatea contractantă sub nr. 9622/03.10.2013 şi 9666/ 03.10.2013, petenta a precizat faptul că, acestea nu au putut fi luat în considerare de comisia de evaluare deoarece prin acestea ofertantul a modificat conţinutul propunerii tehnice, fiind incidente prevederile art. 79 alin. (2) din HG 925/2006.

De asemenea, potrivit Raportului procedurii nr. 10199/15.10.2013, comisia de evaluare a decis să declare drept câştigătoare a procedurii de atribuire, oferta depusă de S.C H. S.A.. cu o propunere financiară, de 26.516.971 lei tară TVA si o durată de execuţie de 22 luni.

Împotriva rezultatului procedurii, intimata a formulat contestaţia înregistrată la CNSC sub nr. 36376/28.10.2013, solicitând din nou Consiliului, să dispună „anularea raportului procedurii şi a actelor subsecvente respectiv continuarea procedurii cu reevaluarea ofertelor cu reţinerea motivelor ce determină considerarea ofertei asocierii S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., ca fiind conformă”.

În urma analizării dosarului a achiziţiei respectiv prin prisma criticilor aduse, în cuprinsul contestaţiei, Consiliul prin Decizia nr. 4214/C4/4689 din 22.11.2013, a admis contestaţia formulată de către asocierea S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., a dispus anularea raportului procedurii nr. 10199/15.10.2013 şi a actelor subsecvente respectiv a dispus

obligarea autorităţii contractante la reevaluarea ofertei contestatoarei şi a celorlalţi operatori economici implicaţi, precum şi ia emiterea unui nou raport al procedurii de atribuire, cu respectarea documentaţiei licitaţiei şi a legislaţiei privind achiziţiile publice.

Referitor la decizia nr. 4214/C4/4689 pronunţată de CNSC în data de 22.11.2013 petenta susţine că este netemeinică si nelegală fiind pronunţată cu interpretarea greşită a dispoziţiilor din materia achiziţiilor publice respectiv a

principiilor generale de drept, iar dispoziţiile legale invocate de Consiliu în cuprinsul motivării nu prevăd obligaţia autorităţii contractante de a localiza, în concret unde anume se află în cuprinsul documentaţiei de atribuire, cerinţa ce a fost nesocotită de ofertant. Astfel, având în vedere faptul că în cuprinsul dispoziţiilor prevăzute de art. 207 alin. 2 lit. b) din OUG 34/2006, nu se impune ca autoritatea contractantă să indice în mod expres paginile unde sunt localizate cerinţele care nu au fost satisfăcute de ofertanţi, rezultă în mod fără echivoc faptul că CNSC a interpretat în mod eronat normele legale deduse judecăţii.

Prin prisma controlului de legalitate a deciziei comisiei de evaluare, petenta susţine că cele reţinute de Consiliu nu corespund realităţii, aspect ce rezultă raportat la faptul că autoritatea contractantă a transmis către CNSC dosarul achiziţiei împreună cu punctul de vedere (acesta fiind transmis şi contestatoarei), în cuprinsul căreia se indică expres atât cerinţele caietului de sarcini care au fost încălcate prin propunerea tehnică cât şi paginile unde se află acestea în documentaţia de atribuire.

Raportat la aceste aspecte rezultă în mod fără echivoc faptul că nu poate fi reţinută presupusa imposibilitate a Consiliului pentru exercitarea controlului privind legalitatea deciziei autorităţii contractante, aceasta în momentul judecării cauzei având la dispoziţie toate informaţiile necesare pentru

judecarea cauzei.

Chiar şi în contextul în care autoritatea contractantă nu ar fi indicat în mod expres localizarea cerinţelor în caietul de sarcini. Consiliul nu avea dreptul de a refuza soluţionarea contestaţiei deoarece „documentaţia de atribuire cuprinde n cerinţe, în sute de pagini plus numeroase volume de documente anexe în nu unul ci şase caiete de sarcini”. O astfel de motivare, pe de o parte, denotă lipsă de diligentă din partea Consiliului, iar pe de altă parte încalcă principii fundamentale de drept (rolul activ, îndatorirea judecătorilor de a primi şi de a soluţiona orice cerere aparţinând competenţei lor, accesul liber la justiţie, ş.a.m.d.).

Pe de altă parte, petenta consideră că neconformităţile propunerii tehnice nu se încadrează în categoria abaterilor tehnice minore, astfel cum sunt acestea reglementate de art. 79 alin. 2 lit. b din HG nr. 925/2006 din economia cărora rezultă faptul că fac parte din categoria abaterilor tehnice minore eventuale erori privind cantitatea unor produse ce urmează a fi livrate sau puse în operă, erori care raportat Ia complexitatea contractului sunt în mod vădit lipsite de importanţă.

În prezenta cauză, neconformităţile propunerii tehnice prezentate de intimata nu se încadrează în categoria abaterilor tehnice, acestea fiind elemente privind modul de execuţie a lucrărilor, calitatea acestora, respectiv calitatea (nicidecum cantitatea) materialelor de construcţii care urmează a fi puse în operă.

Având în vedere aceste considerente, rezultă faptul că decizia de respingere este temeinică şi legală, impactul acestor neconformităţi fiind unul semnificativ pentru realizarea investiţiei şi buna desfăşurare a activităţii comerciale ale petentei pe parcursul executării acestor lucrări.

La pct. 3 din motivarea plângerii, petenta susţine că în

contextul în care comisia de evaluare lua în considerare răspunsul intimatei la solicitarea de clarificări, ar fi fost încălcat principiul tratamentului egal şi dispoziţiile art. 201 alin. (2) din OUG 34/2006. Mai mult decât atât, obligarea autorităţii contractante de a solicita noi clarificări intimatei cu privire la propunerea tehnică prezentată este nelegală.

Practic, prin decizia pronunţată, Consiliul a dispus obligarea autorităţii contractante la solicitarea de clarificări intimatei până oferta acesteia devine conformă cu prevederile caietului de sarcini, ceea ce bineînţeles încalcă în mod flagrant principiul tratamentului egal faţă de ceilalţi ofertanţi.

De asemenea, propunerea tehnică a intimatei nu cuprinde anumite date care sunt neclare, respectiv informaţii insuficiente, aceasta conţinând elemente contradictorii între propunerea tehnică prezentată iniţial şi răspunsul la solicitarea de clarificări.

La pct. 4 din motivarea plângerii, petenta critică cele reţinute de Consiliu referitoare la modul de evaluare a comisiei de evaluare. In acest sens se arată că în procesul de evaluare al propunerilor tehnice prezentate de ofertanţi, comisia de evaluare a beneficiat de ajutorul unui expert cooptat. Astfel, în urma analizării propunerilor tehnice depuse de ofertanţi, acesta a întocmit un raport de specialitate în cuprinsul căruia au fost semnalate anumite neconformităţi ale propunerilor tehnice. Concluziile raportului de specialitate au fost verificate de membrii comisiei de evaluare, iar în contextul în care aceste concluzii se adevereau a fi reale este evident faptul că motivele de respingere a ofertelor coincid cu concluziile raportului de specialitate.

Cele reţinute de Consiliu potrivit cărora ceea ce s-a consemnat în raportul procedurii nu reflectă voinţa membrilor

comisiei de evaluare, aceştia rezumându-se să copieze mecanic concluziile raportului de specialitate, reprezintă de fapt nişte supoziţii pe cât de neavenite, pe atât de nefondate, având în vedere faptul că nu există dispoziţii în materia achiziţiilor publice care să oblige comisia de evaluare de a întocmi raportul procedurii sub o anumită formă.

Totodată, petenta arată faptul că răspunsul la clarificările solicitate nu au fost luate în considerare de comisia de evaluare deoarece prin acestea a fost modificat conţinutul propunerii tehnice, ceea ce ar fi condus la respingerea acesteia ca neconformă în temeiul art. 79 alin. (2) din HG 925/2006. De asemenea, aplicarea criteriului de atribuire se realizează numai ofertelor declarate admisibile, implicit conforme, astfel, în contextul în care un ofertant prezintă o soluţie tehnică neviabilă, autoritatea contractantă are obligaţia de a respinge oferta chiar dacă aceasta prezintă un preţ mai avantajos.

Pe fondul cauzei, petenta apreciază contestaţia ca nefondată, iar motivele de neconformitate a ofertei depuse de contestatoare au constat în faptul că, prin propunerea tehnică prezentată nu au fost îndeplinite cerinţele impuse prin caietul de sarcini.

Contrar celor reţinute de către Consiliu conform cărora autoritatea contractantă ar fi declarat neconformă şi ar fi respins oferta intimatei ipso facto, petenta a precizat că, tocmai pentru a oferi intimatei posibilitatea de clarificare a neconcordanţelor sesizate în propunerea sa tehnica, comisia de evaluare a solicitat acesteia unele clarificări.

Apoi, mai precizează petenta, prin răspunsul la solicitările de clarificări înregistrare de către autoritatea contractantă cu adresele nr. 9622/03.10.2013 şi 9666/03.10.2013, ofertantul nu a clarificat aspectele din cuprinsul ofertei.

Referitor la susţinerile CNSC, referitoare la faptul că a

declarat ca neconformă oferta intimatei, fără “a cuprinde trimiteri concrete la cerinţele caietului de sarcini care se presupune că au fost nesocotite de ofertantă, identificate imprecis”, petenta susţine că au fost interpretate eronat dispoziţiile art. 213 alin. (2) lit. f) şi art. 207 alin. (2) lit. b) din OUG nr.34/2006, deoarece nicăieri în ordonanţă, legiuitorul nu obligă autoritatea contractantă de a localiza prin indicarea paginilor a cerinţelor neîndeplinite de către ofertanţi, ci doar de a prezenta motivele concrete şi de a detalia argumentele care au stat la baza deciziei de respingere, aspecte ce a fost îndeplinite cu prisosinţă de către petenta atât în cuprinsul raportului procedurii cât şi în comunicările privind rezultatul.

Raportat la aceste aspecte rezultă în mod rară echivoc faptul că, în mod temeinic şi legal, comisia de evaluare a constatat că prin prisma cerinţelor prevăzute la capitolul Organizarea Lucrărilor – Formularul nr. 12, propunerea tehnică prezentată de contestatoare este neconformă, iar decizia comisia de evaluare nu a avut la baza aşa zisele „cerinţe pretinse a exista ” în caietul de sarcini.

Prin prisma motivului de neconformitate a propunerii tehnice privind Metodologia pentru realizarea lucrării – Formular nr. 13, decizia Consiliului este netemeinică si nelegală. Prin adresa nr. 9553/01.10.2013, cu termen de răspuns 03.10.2013 ora 10:00 s-au solicitat unele clarificări contestatoarei, dar prin răspunsul transmis de către ofertant (adresele nr.9622/03.10.2013 şi 9666/03.10.2013), acesta nu a clarificat toate aspectele din oferta sa, aşa cum i s-a solicitat de către comisia de evaluare.

Totodată, aşa cum în mod evident se poate observa din răspunsul la solicitările de clarificări, intimata nu s-a rezumat doar la o simpla explicare a organizării de şantier, a metodelor de execuţie, a resurselor sau a repartizării sarcinilor etc, ci aceasta a prezentat pentru prima data informaţii solicitate de la bun început prin documentaţia de

atribuire lăsând totodată unele aspecte netratate în întregime).

Astfel, având în vedere faptul că ofertantul declarat câştigător împreuna cu alţi doi ofertanţi, şi-au întocmit propunerea tehnică în conformitate cu cerinţele caietului de sarcini (aceştia înţelegând şi respectând întocmai exigentele autorităţii contractante de la bun început, cerinţele solicitate fiind clare pentru aceştia), contrar celor reţinute de către Consiliul, prin acceptarea modificărilor intimatei aduse propunerii tehnice prin intermediul răspunsului la solicitările de clarificări, comisia de evaluare ar fi determinat apariţia unui avantaj evident în favoarea intimatei, încălcând astfel în mod flagrant dispoziţiile prevăzute de art. 201 alin. 2) din OUG 34/2006, respectiv principiul tratamentului egal.

Raportat la toate aspectele prezentate anterior, rezultă în mod fără echivoc faptul că oferta intimatei nu îndeplineşte cerinţele minime de calificare impuse prin caietul de sarcini.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 283 din O.U.G. nr. 34/2006 respectiv art. 285 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006.

Intimata ASOCIEREA SC I.C.I.M. SA – SC O.S.M. SRL prin liderul ASOCIERII SC I.C.I.M. SA, a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea plângerii formulate ca nefondată şi neîtemeiată (f.113).

Petenta S.C. V. S.A. BAIA MARE a depus concluzii scrise prin care a reiterat cele menţionate în cuprinsul plângerii formulate.

Analizând actele şi lucrările dosarului, Curtea reţine următoarele:

Prin decizia nr. 4214/C4/4689/27.XI.2013 emisă de Consiliul Naţional de Soluţionare a Contestaţiilor a fost respinsă ca neconformă, prin raportul procedurii de atribuire nr.

10199/15.10.2013, respingere comunicată în aceeaşi zi, prin adresa nr. 10222/15.10.2013.

În considerentele deciziei, C.N.S.C. a arătat că motivarea faptică găsită de autoritate este insuficientă pentru a declara neconformă oferta petentei, întrucât nu se arată nicăieri care anume cerinţe din caietul de sarcini nu au fost satisfăcute corespunzător sau deloc. Din parcurgerea raportului procedurii, dar şi a comunicării rezultatului, se observă că autoritatea nu a indicat care anume cerinţe concrete din caietul de sarcini, localizate exact (cerinţa x de la pagina y), nu au fost respectate de oferta asocierii petentei.

Situaţia se repetă şi faţă de celelalte consideraţii ale autorităţii contractante, ceea ce face ca, astfel pusă problema, să se constate că raportul procedurii de atribuire nu respectă prescripţiile art. 213 alin. 2 lit. f) din ordonanţă, în baza cărora autoritatea era obligată să precizeze în cuprinsul lui motivele concrete care au stat la baza respingerii ofertei contestatoarei. Insuficienţa şi nelegalitatea actualei motivări este vădită în contextul în care autoritatea nu localizează în caietul de sarcini specificaţiile precise care să presupună că au fost încălcate ori nu au fost satisfăcute corespunzător. Norma legală impuse ca autoritatea să identifice şi să consemneze precis care sunt acele motive pe care şi-a întemeiat măsura de respingere a ofertei, respectiv acele cerinţe din caiet nesatisfăcute corespunzător (cerinţa x de la pagina y), iar nu doar să declare sentenţios că nu a fost tratată organizarea „lucrărilor de execuţie”, că nu au fost prezentate planşe şi modalităţi, că nu a fost tratată execuţia umpluturilor perimetrale, că nu au fost ofertate construcţii monobloc din polietilenă de înaltă tensiune, că în propunerea financiară nu a fost prezentată metodologia de execuţie a lucrărilor şi materialelor din care sunt executate căminele de branşamente şi de racord, amplasamentul şi acoperirea acestora, devierea

temporară a canalizării şi multe alte asemenea.

Consiliul a apreciat, în privinţa constatările expuse de autoritate în raport şi în comunicarea amintite, că nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a îşi determina veridicitatea, lipsind, cum s-a arătat, orice explicaţie vizând cerinţele pretinse a exista în caietul de sarcini. Altminteri, activitatea de evaluare a ofertelor devine una conjuncturală, subiectivă şi arbitrară, comisia de evaluare putând să invoce neîndeplinirea oricărei cerinţe, chiar dacă ea nu îşi are vreun corespondent în realitate.

Caietul de sarcini aferent procedurii include n cerinţe, în sutele de pagini plus numeroase volume de documente anexe, fiind obligatoriu a se arăta care sunt acele cerinţe de la care s-a abătut ofertantul, localizate exact. Mai mult, în SEAP figurează nu unul ci 6 caiete de sarcini, alături de alte diverse fişiere cu specificaţii tehnice.

Consiliul a mai precizat că este adevărat că prin prisma legislaţiei interne şi europene, conformitatea elementelor propunerii tehnice cu cerinţele din caietul de sarcini reprezintă etalonul în funcţie de care sunt demarcate ofertele conforme de cele neconforme, însă acest etalon înseamnă nu numai enumerarea neconcordanţelor descoperite, ci şi a cerinţei de referinţă din caietul de sarcini considerată nesocotită de ofertantă. Altminteri, activitatea de evaluare a ofertelor devine una conjuncturală, subiectivă şi arbitrară, comisia de evaluare putând să invoce orice fel de neconcordanţă, chiar dacă ea nu îşi are vreun corespondent în caietul de sarcini.

În sfârşit, a precizat Consiliul, obligaţia de motivare constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie distinsă de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă fiind o componentă a legalităţii pe fond a actualului litigiu (Hotărârea Curţii din 22.03.2001, Franţa/Comisia C-17/99, Rec., p.I-2481, punctul 35 şi Hotărârea Tribunalului din

12.11.2008, Evropaîki Dynamiki/ Comisia, R- 406/06,pct.47).

Din cele ce preced, Consiliul a constatat că autoritatea contractantă, prin cei 3 membri ai comisiei, nu s-a pronunţat pe clarificările furnizate de contestatoare în susţinerea conformităţii ofertei sale, motiv pentru care se impune reevaluarea ofertelor, cu analiza temeinică a acestor clarificări. Explicaţiile nu au fost cerute ofertantei ca simplu raison d'etre, ci pentru a clarific a şi convinge autoritatea în luarea unei decizii asupra realităţii conformităţii cu documentaţia de atribuire.

Apoi, numiţii A.M., D.H. şi O.V. aveau obligaţia de a întocmi şi semna raportul procedurii potrivit convingerii proprii, iar nu potrivit convingerii altei persoane, cum este expertul extern. În speţă, ceea ce au concluzionat şi semnat membrii comisiei de evaluare nu reflectă voinţa lor, cu pe cea a expertului menţionat mai sus, iar procedând în acest mod, respectivii membrii ai comisiei de evaluare şi-au încălcat atribuţiile legale şi au întocmit un raport al procedurii nelegal, care nu reflectă voinţa lor internă, cu voinţa terţului expert cooptat.

Ignorarea completă de către membrii comisiei de evaluare a explicaţiilor de clarificări aduse de ofertantă cu adresa nr. 2426/03.10.2013 şi preluarea în integrum a recomandărilor expertului extern cuprinse în raportul de specialitate nr. 9815/04.10.2013 au determinat convingerea Consiliului că scopul urmărit de autoritate la procedură nu a fost cel de a clarifica oferta contestatoarei, ci de a aplica formal decizia anterioară a Consiliului şi de a respinge cu orice preţ oferta Asocierii S.C. I.C.I.M. S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., cu un preţ mult mai avantajos decât cel al ofertei declarate câştigătoare.

Din actele şi lucrările dosarului, Curtea reţine că litigiul dedus judecăţii pune în discuţie aspectele referitoare la întinderea obligaţiilor autorităţii contractante, la modul în

care aceasta a înţeles să „comunice” cu participanţii la procedura de achiziţie publică.

Consiliul Naţional de Soluţionare a Contestaţiilor, prin decizia atacată, a reţinut că autoritatea contractantă nu ar fi indicat în concret, cerinţa care a fost încălcată prin oferta prezentată şi pagina la care se află aceea cerinţă în caietul de sarcini.

Argumentele autorităţii contractante potrivit cărora nu ar avea o astfel de obligaţie nu pot fi primite.

Operaţiunea de verificare (evaluare) a ofertelor nu este una abstractă. Ee presupune analizarea ofertelor prezentate şi verificarea modului în care acestea îndeplinesc cerinţele din documentaţia de atribuire, stabilite în avans de autoritatea contractantă.

Dreptul de alegere a partenerului comercial nu este unul discreţionar, necenzurabil, toată procedura de achiziţie publică fiind astfel determinată încât să permită desemnarea ofertei câştigătoare cu respectarea cerinţelor prev. la art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006.

Însăşi cerinţa menţionată la art. 2 alin. 1 lit. c) din actul normativ menţionat „asigurarea transparentei si integritatii procesului de achizitie publica” impune autorităţii contractante să indice, cu deosebită claritate cerinţele îndeplinite sau cele neîndeplinite de către fiecare ofertant în parte.

Motivele de respingere a unei oferte, declararea ei ca neconformă sau inacceptabilă, trebuie să rezulte cu claritate din actul autorităţii contractante, deoarece pe acel element s-a întemeiat voinţa autorităţii contractante cu privire la o anumită ofertă.

Claritatea în exprimare permite şi realizarea ulterioară a controlului jurisdicţional la care au dreptul cei interesaţi.

Curtea reţine că există mai multe dispoziţii legale, cuprinse în OUG nr. 34/2006, ce impun autorităţii contractante să indice, cu maximă acurateţe, motivele respingerii unei oferte. Astfel:

Art. 2 al. 2 lit. d): „(2) Principiile care stau la baza atribuirii contractului de achizitie publica sunt:…d) transparenta;”

Art. 213 al. 2 lit. f) din OUG nr. 34/2006: *„(2) Raportul procedurii de atribuire prevăzut la alin. (1) lit. j) se elaborează înainte de încheierea contractului de achiziţie publică/acordului-cadru/sistemului de achiziţie dinamic şi cuprinde cel puţin următoarele elemente:*

… f) denumirea/numele ofertantilor respinsi si motivele care au stat la baza acestei decizii;”

Art. 207 al. 2 lit. b): *“(2) In cadrul comunicarii prevazute la art. 206 alin. (2), autoritatea contractanta are obligatia de a informa ofertantii/candidatii care au fost respinsi sau a caror oferta nu a fost declarata castigatoare asupra motivelor care au stat la baza deciziei respective, dupa cum urmeaza:b) pentru fiecare ofertă respinsă, motivele concrete care au stat la baza deciziei de respingere, detaliindu-se argumentele în temeiul cărora oferta a fost considerată inacceptabilă şi/sau neconformă, îndeosebi elementele ofertei care nu au corespuns cerinţelor de funcţionare şi performanţă prevăzute în caietul de sarcini;”*

Mai mult art. 72 al. 2 lit. f) din HG nr. 925/2006 prevede: *“(2) Atribuţiile comisiei de evaluare sunt următoarele:…f) verificarea propunerilor tehnice prezentate de ofertanţi, din punctul de vedere al modului în care acestea corespund cerinţelor minime din caietul de sarcini sau din documentaţia descriptivă;”*

Curtea reţine şi faptul că actele autorităţii contractante sunt supuse controlului judiciar, mai întâi jurisdicţional,

prin CNSC şi apoi, indirect în procedura plângerii împotriva deciziilor CNSC, aspect ce impune prezentarea anterioară detaliată a aspectelor de neconformitate susţinute.

Se mai reţine şi faptul că în speţă procedura de achiziţie a impus întocmirea a 6 caiete de sarcini + specificaţii tehnice.

În condiţiile existenţei unui material vast (documentaţia tehnică de atribuire), autoritatea contractantă, prin comisia de evaluare, avea obligaţia de a se referi la aspecte concrete, prin raportare la actele iniţiale.

Verificarea conformităţii ofertei presupune analiza concretă a ofertei, în raport cu cerinţele caietului de sarcini. Practic, comisia de evaluare procedează la parcurgerea ofertei şi analiza comparativă a acesteia, cu cele menţionate în caietul de sarcini.

Fiecare aspect neîndeplinit (neconform) presupune o identificare exactă şi o localizare exactă în cuprinsul caietului de sarcini, lucru ce nu a fost realizat în prezenta cauză.

În consecinţă, faţă de cele menţionate, în baza art. 283 şi următoarele din OUG nr. 34/2006 dar şi în considerarea textelor legale deja menţionate, cuprinse fie în OUG nr. 34/2006, fie în HG nr. 925/2006, se va respinge plângerea formulată şi se va păstra în întregime decizia nr. 4214/C4/4689/27.XI.2013 emisă de C.N.S.C.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro